

Đ
i
n
h
ư
c
M

KHÁCH ĐẾN TỪ NƠI NÀO

Edit + Beta: Liệt Hỏa Các

Table of Contents

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10 \(Kết\)](#)

KHÁCH ĐẾN TỪ NƠI NÀO

Đinh Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Trời mưa thật lớn.

Bầu trời giống như một hố đen khổng lồ, trên con đường vắng vẻ chỉ có tiếng mưa rơi. Có khách sạn đèn sáng, có nơi tối om om. Lạc Hiếu cầm dù, nghe tiếng mưa rơi lộp độp trên đỉnh đầu, như có người không ngừng đánh xuống.

Cô không biết nghỉ ở khách sạn nào thì tốt.

Đây là một thị trấn hẻo lánh nằm biên giới Vân Nam, mặc dù cũng có phát triển du lịch phố cổ nhưng bây giờ đâu đâu chẳng là phố cổ, nơi đây đâu cạnh tranh nổi, du khách khá ít.

Đây cũng là nguyên nhân Lạc Hiếu lựa chọn nơi này. Thanh tĩnh, xa xôi. Dường như một mình có thể ở tại nơi này mãi mãi.

Lạc Hiếu đi một đoạn dài xuôi theo phiến đá, trong lúc lơ đãng, thoáng trông thấy bên cạnh là một bảng hiệu khách sạn.

“Tiệm Vong” (1)

(1) Dần dần lãng quên

Bảng hiệu làm từ mấy thanh gỗ cũ, chỉ có hai chữ đơn giản. Cánh cửa màu xanh lá cây đậm, bên trong cửa trồng khá nhiều cây xanh, ánh đèn uốn lượn, mờ mờ ảo ảo.

Lạc Hiếu như bị hai chữ kia hấp dẫn, cô thu dù lại, sải bước vào trong cửa.

Một bên vai dính nước mưa ẩm ướt.

Khách sạn trang trí rất tao nhã và gọn ghẽ. Trong sân xây một cầu trúc nhỏ, còn có cá. Sắc xanh phủ đầy. Một cô gái trẻ ngồi sau quầy bar, nghịch di động. Trông thấy Lạc Hiếu đi vào, ngẩng đầu cười rạng rỡ: “Xin chào!”

Lạc Hiếu: “Xin chào, xin hỏi còn phòng không?”

Thật ra đây là hỏi khách khí. Thị trấn nhỏ thế này, nhiều khách sạn như vậy, cũng không phải là mùa cao điểm, e rằng phòng trống còn rất nhiều nữa là đằng khác.

Quả nhiên cô gái gật đầu: “Còn!”

“Bao nhiêu tiền một đêm?”

Cô gái đáp: “Cô muốn hướng nhìn ra biển hay không? Phòng hướng biển thì ba trăm một đêm, còn không thì một trăm năm mươi đồng.”

Nơi đây là cao nguyên, dân bản xứ quen gọi hồ là 'Biển'.

Lạc Hiếu suy nghĩ một chút, hỏi: “Hướng biển, có phòng rẻ hơn một chút không?”

Cô gái: “Thấp nhất là hai trăm tám chục đồng.”

Gương mặt Lạc Hiếu hơi hơi đỏ lên: “Có thể bớt một chút nữa không?”

Cô gái hình như cũng không phải là người quyết định, hơn nữa đã trễ lắm rồi, Lạc Hiếu là con gái, một thân một mình đi đến nơi hoang vắng này,

ít nhiều cũng khiến cho đối phương đồng cảm. Cô ta nói: “Cô chờ một chút nhé, tôi đi hỏi ông chủ.”

Lúc này Lạc Hiếu mới để ý đến, phía sau quầy bar còn có một cánh cửa, bên trong bật đèn sáng, còn có tiếng TV loáng thoáng vọng ra.

“Đội Đức! Phạt đèn! Là phạt đèn...”

Thi đấu bóng đá.

Một lát sau, cô gái đi ra, khuôn mặt mang theo ý cười: “Ông chủ tôi là người dễ thương lượng nhất. Tôi có nói với ông ấy cô là một cô gái, ông ấy trả lời nếu ở phòng hướng biển giá thấp nhất là hai trăm hai mươi đồng, còn không thì là một trăm hai mươi đồng. Đây là giá thấp nhất rồi đó! Cô đi cả con đường này, không dễ thuê được phòng hướng biển tiện nghi như thế đâu. Hơn nữa khách sạn của chúng tôi trang trí rất đẹp, cô có muốn lên lầu xem phòng không.”

Lạc Hiếu tin chắc rằng điều kiện trong phòng nhất định sẽ không quá tệ - Nhìn bên ngoài khách sạn có thể nhìn ra được phẩm vị của ông chủ, cũng là phong cách cô rất thích.

Nhưng cô thường xuyên ở bên ngoài, mỗi lần đi đều phải tiết kiệm tiền. Mặc dù có hơi ngại ngùng, nhưng cô vẫn làm ra vẻ điềm tĩnh: “Em gái à, em xem, đã hơn mười một giờ, trẻ thế này chắc cũng không có khách đến thuê. Căn phòng của em cũng để không, chi bằng cho chị ở một đêm, sáng mai chị sẽ thu dọn phòng sạch sẽ cho em. Em xem, tính thế này có được không ... Chị thuê căn phòng hướng biển nhưng giá thì của phòng bình thường, một trăm hai chục đồng!” Cô lại nhấn mạnh một lần nữa: “Dù sao đêm nay bọn em cũng không dùng đến, đúng không?”

Cô gái tròn tròn mắt nhìn cô đầy ngạc nhiên.

Đúng lúc này, âm thanh từ phía sau cô ta truyền đến: “Tiểu Mai.”

Một giọng nam trầm thấp, nhưng thanh âm trong vắt của tuổi trẻ. Là ông chủ khách sạn.

Tiểu Mai lại vội vàng chạy vào trong phòng.

Một lát sau, Tiểu Mai đi ra, sắc mặt khê biến, nhìn Lạc Hiếu vài lần, rồi lên tiếng: “Được rồi, cô đưa chứng minh thư cho tôi, phòng 201, hướng biển, một trăm hai chục đồng. Tiền thế chân một trăm đồng.” Sau đó hạ giọng nói nhỏ: “Ông chủ đồng ý! Haizza, ông ấy là như thế, rất tùy hứng.”

Lạc Hiếu nhin cười không được, vội nói: “Cám ơn!”

Tiểu Mai tay chân lanh lẹ, rất nhanh giúp cô sắp xếp phòng ốc: “Tôi dẫn cô lên. Sáng mai, từ bảy giờ đến chín giờ là bữa sáng, do đích thân ông chủ nấu, mười đồng một món. Cô có ăn không?”

Lạc Hiếu vô thức trả lời: “Có!”

Tiểu Mai trở ra quầy bar, đi về phía cầu thang. Trên lưng Lạc Hiếu vền vền chỉ có balo, cô xoay người, cao giọng nói lớn về hướng cửa: “Cám ơn!”

Trong phòng, chỉ có âm thanh của trận bóng sôi động cứ tiếp tục vang lên.

-

Căn phòng quả nhiên giống như Lạc Hiếu dự đoán, đơn giản nhưng không kém phần thanh lịch sạch sẽ. Trên tủ đầu giường đặt một bình sứ trắng, cắm một bông hoa tươi, cô không biết tên, cả căn phòng phảng phất hương thơm dịu dịu.

Suốt mấy ngày đường, rốt cục Lạc Hiếu cũng được nghỉ chân, cô cảm thấy toàn thân xương cốt rã rời. Cô kéo màn ra, sau đó nằm trên giường.

Trời đã tối, mưa cũng đã tạnh. Bầu trời và cảnh biển đều một mảng hỗn độn, không sao, chỉ có âm thanh của thủy triều, cuồn cuộn xô vào phiến đá. Lạc Hiếu ngẩng nhìn, cảm xúc không tên từ nơi sâu thẳm trái tim, từ từ lan dần khắp lồng ngực. Loại xúc cảm này như một bàn tay ấm áp vỗ về, chắc có lẽ chỉ có thể bắt nguồn từ thiên nhiên, từ không gian tĩnh mịch và bao la mới có được.

Thời gian dần trôi qua, cô nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ.

-

Lúc tỉnh dậy, trời mới tờ mờ sáng, xung quanh khách sạn cực kỳ yên tĩnh, thỉnh thoảng có tiếng chim hót líu lo. Sáng sớm trời rất lạnh, Lạc Hiếu mặc áo khoác, cảm thấy vẫn chưa đủ, lại tròng thêm một chiếc áo lông, mới cảm thấy cơ thể ấm hơn được một chút.

Phía sau khách sạn là một rừng cây nhỏ và đầm lầy, khỏi đầm lầy, mới thấy được mặt hồ mênh mông mờ ảo. Lạc Hiếu rất muốn đi qua đó, cô ngay lập tức đi thẳng xuống lầu.

Cửa khách sạn vẫn đóng kín, trong sân không một bóng người. Chẳng biết, khách sạn nhỏ xíu vắng vẻ này một đêm có bao nhiêu khách trọ? Cũng không thấy Tiểu Mai, chắc còn đang ngủ trong phòng. Lạc Hiếu đi ra ngoài theo cửa khác, đi về phía rừng cây.

Sương mù dày đặc.

Dưới chân là bùn đất, mềm và ướt, giẫm xuống, mặt đất hơi lún. Hơi nước lẫn trong không khí phả vào mặt, khiến cho tâm tình con người trở nên vui vẻ thoải mái. Lạc Hiếu đuổi người vận động vài cái, sau đó chậm rãi đi dọc theo bờ sông.

Con chim bay ngang qua đỉnh đầu, cô nghe thấy tiếng gió thổi.

Ngẩng đầu, trên bãi cỏ trong rừng cách đó không xa, có một người đàn ông.

Còn trẻ tuổi, dáng người cao to. Cô mở to mắt nhìn lại lần nữa, đập vào mắt cô chính là cơ thể của người đàn ông đó. Anh ta không mặc áo, chỉ mặc quần dài màu đen rộng thùng thình. Cơ thể cân đối, cánh tay cơ bụng đều hoàn mỹ như người mẫu ảnh bìa. Không nhìn rõ mặt, chỉ thấy mái tóc ngắn gọn gàng.

Anh ta nằm rạp trên mặt đất, đang tập chống đẩy. Một cái, hai cái, ba cái, ... Động tác mạnh mẽ, dứt khoát, đàn ông như vậy, mỗi tấc trên cơ thể đều mang theo sức mạnh hoang dã.

Lạc Hiếu đã hai mươi lăm tuổi, đây là lần đầu tiên thấy dáng người đàn ông đẹp như vậy. Không biết suy nghĩ thế nào, cô lại xấu hổ, không dám nhìn chăm chăm. Sáng sớm, cô nam quả nữ ở trong rừng, một người đàn ông như vậy, không hiểu sao lại mang đến cho cô cảm giác muốn chiếm đoạt. Cô quay người, tính rời đi, không ngờ lại giẫm lên nhánh cây dưới chân, phát ra tiếng “răng rắc” giòn giã.

Người đàn ông kia hình như phát hiện, dừng động tác lại, ngẩng đầu nhìn về phía cô.

Lạc Hiếu vội bước rời đi.

Đi mãi cho đến khi khuất tầm mắt, Lạc Hiếu mới đi chậm lại. Quan sát xung quanh đã đi gần đến hồ nước, khắp nơi toàn bùn lầy, bóng cây lắc lư.

Vốn dĩ là một buổi sáng yên tĩnh, dường như bởi vì sự xuất hiện của người đàn ông kia đã không còn yên tĩnh nữa rồi. Thật ra, Lạc Hiếu biết rõ người ấy chính là ông chủ khách sạn. Thích xem bóng đá, dễ nói chuyện, có phẩm vị, còn tùy hứng. Nhưng Lạc Hiếu vẫn không ngờ anh ấy là một người đàn ông như vậy.

Cô quay đầu tìm phương hướng, thoáng chốc đã có thể phỏng đoán được vị trí của khách sạn, liền tiến về phía trước.

Bùn đất dưới chân càng lúc càng trở nên mềm mại, lồm bồm nước, nhưng cô không để ý.

Vừa đi được một đoạn, đột nhiên, cánh tay cô bị một người túm chặt, cô hoảng hốt, bay mất hồn vía, theo bản năng ra sức giãy giụa, muốn chạy về phía trước. Nhưng cánh tay người kia giống như kìm sắt, rõ ràng là cô không thể thoát ra được. Một giây sau, cô đã bị kéo vào một lồng ngực nóng rẫy.

Cô ngẩng đầu, gương mặt xa lạ.

Mái tóc gọn gàng, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng. Đôi mắt như hồ sâu. Trên sống mũi lấm tấm mồ hôi. Chỉ có điều lúc này, anh đã mặc thêm chiếc T-shirt màu trắng, rất mềm mại, nhưng chiếc áo ấy cũng không làm ảnh hưởng đến thân hình và cơ bắp của anh. Cách một lớp áo, vẫn tỏa hơi nóng phà vào gương mặt Lạc Hiếu. Vóc dáng rất cao, thậm chí cô đứng vẫn chưa tới vai của anh.

Cả đời này Lạc Hiếu chưa từng bao giờ bị đàn ông ôm chặt đến mức này, toàn thân cứng đờ.

Anh cúi thấp đầu, ánh mắt dò xét, đầy lạnh lùng.

“Anh muốn làm gì?”

“Cô muốn làm gì?”

Hai người đồng thanh, ngấn người.

Lạc Hiếu rít lên: “Thả tôi ra!”

Hàn Thác nhìn về mặt cô dần đỏ, rốt cục cũng lựa chọn buông lỏng tay ra trước, nhưng đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của cô.

“Phía trước là đầm lầy, cô đi vào, e rằng không ra được!” Hàn Thác lên tiếng: “Vì vậy cô tính làm cái gì? Một cô gái một mình ngàn dặm xa xôi đến đây, rồi chỉ để đi vào đầm lầy này thôi sao?”

Lạc Hiếu sững người ... Giờ mới hiểu được, anh nghĩ cô muốn tự sát?

Gió lướt nhẹ qua nhánh cây, sương mù đã tan. Tia nắng mặt trời soi rọi, chiếu lên cơ thể cao lớn của anh, cũng chiếu lên những lọn tóc mềm mại của cô. Hai người lẳng lặng đối mặt một hồi, Lạc Hiếu mở miệng: “Ông chủ, chỉ là ... tôi ...lạc đường. Tôi nghĩ rằng hướng này đi về phía khách sạn.”

Hàn Thác tỉ mỉ quan sát cô thêm vài lần, phát hiện cô hoàn toàn không giống như nói dối, hai tay liền nhét vào túi quần, ngữ khí thản nhiên: “Khách sạn của tôi, không phải là hướng cô đã nghĩ. Đi theo tôi.”

Lạc Hiếu liền im lặng đi sát phía sau anh.

Ở độ cao này, thời tiết đúng là kỳ lạ, vừa rồi còn sương mù dày đặc, âm u giống như trời sắp đổ mưa lớn. Vậy mà bây giờ bầu trời dần dần trong vắt, ánh nắng mặt trời trở nên trong suốt như vừa được nước gột rửa.

Lạc Hiếu ngẩng đầu, chỉ thấy phía lưng áo của anh ướm một mảng lớn, phác họa đường nét khung xương. Thoạt nhìn anh vẫn chưa tới ba mươi. Vì sao một người đàn ông mạnh mẽ như một loài sói này lại chạy đến nơi xa xôi yên tĩnh này, mở một khách sạn có tên là 'Tiệm Vong'?

Vừa đi vừa suy nghĩ miên man, chẳng mấy chốc, khách sạn đã hiện ra trước mắt.

Hàn Thác đột nhiên dừng lại, không quay đầu lại: “Sau này không được chạy đến chỗ đầm lầy. Nếu không sẽ khấu trừ tiền thế chấp của cô.”

Lần đầu tiên Lạc Hiếu nghe được một ông chủ khách sạn dùng loại lý do này 'uy hiếp' khách hàng đấy.

Hàn Thác thấy cô không nói gì, tiếp tục đi từ từ về phía trước. Anh xoắn những bước dài, phảng phất nghe thấy tiếng bước chân nho nhỏ của cô vang lên phía sau, anh vô thức đi chậm lại.

Một lát sau, mới nghe tiếng Lạc Hiếu: “Yên tâm đi ông chủ, nếu có ngày nào đó tôi thật sự muốn tự tử, nhất định sẽ chọn nơi hoang vu không bóng người, nhất định không làm phiền bất kỳ một ai. Càng không có khả năng chết ở gần khách sạn của ai.”

-

Hai người đi đến trước cổng, coi như tự hiểu, chia tay. Lạc Hiếu quẹo lên lầu, trầm giọng: “Cám ơn.”

Hàn Thác giương mắt nhìn cô một cái.

Cô gái này mặc dù có hơi cổ quái, nhưng khá lễ phép, da mịn thịt mềm, chắc cũng là con gái cưng trong nhà.

Hàn Thác quay người đi vào phòng bếp.

Không lâu sau Tiểu Mai cũng thức dậy, ngửi thấy mùi thơm từ phòng bếp, liền vọt chạy vào bên trong. Cô ta và Hàn Thác là họ hàng xa, âm thầm tôn anh là 'ông anh họ mẫu mực'. Lúc trước đi theo anh mở khách sạn, nghĩ là chơi cho vui. Không ngờ lại quen bạn trai ở đây, dứt khoát ở lại không chịu về.

“Anh, anh làm món gì ngon vậy?” Tiểu Mai chạy vọt tới phía sau Hàn Thác, nhìn vào mấy món trên bàn, ngay lập tức ngạc nhiên: “Ông chủ của em à, sao bữa sáng hôm nay lại thịnh soạn như vậy? Em đếm thấy có bún, bánh bao, sữa bò, trứng gà, còn có thêm ba phần salad trộn? Em nhớ không nhầm, hôm nay khách sạn có thêm một người khách, thêm chúng ta nữa tổng cộng là ba người? Ngài đây đang lên cơn gì vậy? Đồ ăn không trả tiền sao?”

Hàn Thác đã chuẩn bị xong bữa sáng, rửa tay, ngồi xuống ghế mây cũ, sau đó châm điếu thuốc, nhàn nhạt nói: “Ông đây muốn làm thì làm, không được sao?”

Tiểu Mai trừng mắt nhìn, đi đến bên cạnh anh: “Không phải anh có hứng thú với cô gái ngày hôm qua chứ?”

Hàn Thác bật cười: “Nói cái gì đấy?”

Tiểu Mai: “Vậy tại sao hôm qua anh đồng ý cho cô ấy ở phòng hướng biển với giá một trăm hai mươi đồng? Lần trước có hai người đàn ông xấu xí, đến đây trả giá hai trăm một đêm, anh cũng không chịu? Anh còn nói khách sạn của chúng ta có phong cách tinh tế, do vậy giá không được hạ thấp, nghèo hèn nhưng không bị tiền bạc cám dỗ! Tại sao tối hôm qua lại phá lệ vậy?”

Hàn Thác bị hỏi khó rồi, cả buổi không thềm lên tiếng.

Khói thuốc chậm rãi bay lên. Anh dựa vào thành ghế, khép mắt.

Chả hiểu sao tối hôm qua ma xui quỷ khiến thế nào anh lại đi đồng ý với yêu cầu bất hợp lý của cô gái kia cơ chứ?

Lúc đó trời mưa lớn rất lớn, ào ào. Anh vốn đang say mê xem bóng đá, lon bìa bày đầy sàn nhà.

Sau đó chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến. Nhẹ như vậy nhưng anh vẫn có thể nghe rõ mồn một.

Cô hỏi, có còn phòng không?

Mới đầu Hàn Thác cũng không để ý, cho đến khi nghe cô trả giá với Tiểu Mai, rồi sau đó anh nghe thấy cô nài nỉ: Sáng mai chị sẽ thu dọn phòng sạch sẽ cho em... Cho chị thuê căn phòng hướng biển, bằng giá của căn phòng thường ... Dù sao đêm nay bọn em cũng không dùng đến..

Giọng của cô không giống những cô gái khác, mềm mại nhưng trầm, chất giọng hơi khàn. Giống như hơi mệt mỏi, nhưng rất dễ nghe, mang theo chút yếu đuối, lại có thêm chút quật cường.

Tiểu Mai kết luận: “Hừ, nhất định bởi vì cô ấy xinh đẹp. Ông chủ, nhất định là anh bị sắc đẹp làm đầu óc mê muội rồi. Không tốt, không tốt!”

Hàn Thác cười cười, vô ý nói ra: “Không, vì giọng nói của cô ấy êm tai.”

Tiểu Mai: “Hả?”

Không lẽ là thật sao? Lúc ấy ông chủ Hàn còn chưa thấy mặt người ta mà!

Tiểu Mai thở dài: “Ông chủ à, không ngờ một người thanh tâm quả dục (2) như anh cũng bị thu hút bởi một giọng nói đấy!”

(2) Thanh tâm - lòng trong sạch, không dối kị - Quả dục: Ít dục vọng, ít ham muốn

Hàn Thác rít một hơi thuốc lá. Thật ra anh là người gốc Bắc Kinh, nói chuyện với người quen thân lúc nào cũng mang theo chút nhiệt tình, anh nở

nụ cười nhàn nhạt: “Ông đây muốn không chế cái gì thì không chế cái đấy, em quản được sao?”

KHÁCH ĐẾN TỪ NƠI NÀO

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Lạc Hiếu nghe thấy tiếng rao, cô đẩy cửa sổ ra, nhìn thấy trong con hẻm ở cổng sau khách sạn, có một người phụ nữ trung niên gánh hàng rong, đang ì ạch đi ngang qua.

Trên quang gánh, dưa xanh mướt, cải vàng, trái cây chín đỏ, dường như vẫn còn đọng vài giọt nước, rất tươi.

Ngay lập tức Lạc Hiếu thềm ăn, cầm tiền chạy bay xuống lầu. Cổng sau khách sạn chỉ cài then gỗ, Lạc Hiếu dễ dàng mở ra, vừa đúng lúc quang gánh của người phụ nữ kia dừng ngoài cửa.

Người phụ nữ khoảng chừng ba bảy, ba tám tuổi, dáng vẻ xinh đẹp, quần áo đơn giản mộc mạc, da dẻ không trơn mịn, vẻ mặt mệt mỏi, do vậy thoát nhìn người ta không hề thấy cô ta xinh xắn cho lắm.

Người phụ nữ trông thấy Lạc Hiếu, cũng ngẩn cả người.

Lạc Hiếu cười cười: “Những thứ này... có bán không?”

Cô ta vội vàng đáp lại: “Bán, bán chứ.”

Lạc Hiếu liền tựa vào cổng, lựa đồ ăn. Rau cô không cần, đào cô cũng không thích ăn, cuối cùng chọn ra được vài quả dưa chuột vừa non lại vừa giòn, để sang một bên.

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân nhàn nhã lại không mất đi sự trầm ổn, một giọng nói trầm thấp vang lên: “Chị Triệu đến rồi à?”

Hơi thở ấm áp của người đàn ông, phảng phất lướt qua lưng Lạc Hiếu.

Lạc Hiếu hơi gượng gạo.

Hàn Thác tựa người bên kia cánh cổng, khoanh tay, liếc cô một cái: “Cô mua đồ?”

Lạc Hiếu: “Ờ!”

Anh thản nhiên lên tiếng: “Chọn đi, tính cả cho tôi.”

Lạc Hiếu vội đáp lại: “Không, không cần đâu.” Cô móc tiền từ trong túi ra, Hàn Thác đã khom lưng xuống, lấy vài thứ trong gánh hàng. Chị Triệu dường như rất thân thuộc với anh, khuôn mặt vui tươi: “Không cần chọn, đồ ăn được đưa đến khách sạn của mọi người, đều là thứ tốt nhất nhà tôi.”

Hàn Thác cũng thoáng nở nụ cười, hỏi lại: “Hết bao nhiêu tiền?”

Bây giờ Lạc Hiếu mới biết thì ra chị Triệu là người mang thức ăn đến cho khách sạn.

“Năm mươi lăm đồng!” Chị Triệu đáp.

Hàn Thác liếc Lạc Hiếu, rồi cầm một quả dưa leo lớn nhất, tươi mơn mớn, cắn răng rắc, mở miệng hỏi: “Cô chọn được gì chưa?”

Lạc Hiếu nhìn quả dưa chuột trong tay anh: “... Bị anh ăn mất rồi!”

Hàn Thác ngẩn ra, đảo mắt nhìn quả dưa trong tay, rồi nhoẻn miệng cười.

Từ sáng đến giờ anh đều mang theo bộ mặt thờ ơ lạnh nhạt, nụ cười này, hàng mi đen nhánh cong cong, bên dưới sống mũi cao thẳng tắp, cặp mắt như biết nói, sáng trong, tim Lạc Hiếu đập nhanh một nhịp.

Cô quay mặt đi, tránh né ánh mắt của anh.

Hàn Thác nhận lấy mấy túi lớn từ trong tay chị Triệu, sau đó vỗ nhẹ lên lưng Lạc Hiếu: “Vào thôi!”

Mấy quả dưa leo còn sót lại chị Triệu cũng cho vào trong túi, Hàn Thác bỏ vào trong lòng Lạc Hiếu.

“Cảm ... Cảm ơn!” Lạc Hiếu vội vàng lên tiếng.

“Không cần khách sáo!” Hàn Thác đi thẳng về hướng nhà bếp, không thèm quay đầu lại: “Cho dù cô tiền cô trả không phải là giá phòng hướng biển thì tôi vẫn có lời. Lông dê mọc trên mình dê mà.”

Lạc Hiếu nhìn theo bóng lưng của anh, một lát sau, nở nụ cười.

...

Lạc Hiếu không dùng điểm tâm trong khách sạn, cô ăn mấy quả dưa thấy no, không muốn ăn thêm gì nữa! Lúc ra khỏi cửa cô đi ngang qua quầy tiếp tân, nói với Tiểu Mai mình không ăn sáng, nét mặt Tiểu Mai thoáng chút kỳ lạ.

Diện tích Cổ Thành này thật ra rất nhỏ, cả thành cũng chỉ có vài con phố. Nghe nói là nơi bắt nguồn của con đường Trà - Mã cổ (1). Chỉ là dạo gần đây ngành du lịch không mấy khởi sắc, Lạc Hiếu đi loanh quanh trên đường một lúc, có một nửa số cửa hiệu đều đã đóng cửa.

(1): Con đường vận chuyển trà bằng ngựa liên thông giữa Trung Quốc và Tây Tạng

Có điều Cổ Thành vẫn chỉ là Cổ Thành. Trải qua hơn trăm năm, mang vẻ tang thương lại vắng lặng.

Lạc Hiếu một mình leo lên cổng thành, phóng tầm mắt quan sát toàn bộ khu thành cổ, dãy núi và sông Hoàng Hà uốn lượn xa xa, chắc chắn khi mới hình thành, nơi đây vô cùng náo nhiệt.

Đột nhiên trong đầu cô lại nhớ đến bóng dáng của Hàn Thác. Khuôn mặt điển trai kiêu ngạo, nghiêm nghị lạnh lùng, cơ thể cường tráng khỏe mạnh.

Lạc Hiếu lắc đầu một cái, xua đi những hình ảnh này.

Xuống dưới cổng lâu, đi được một đoạn, đến một cái cổng thành khác, đó chính là đường quay trở lại khách sạn. Ngược nhìn những tầng mây dày đặc chất chồng trên không trung, dường như trời lại sắp mưa.

Cô rảo bước, bỗng nhiên trông thấy một người đàn ông mặc áo ba lỗ trắng và quần caro và một vị cao tuổi đang đánh cờ nơi cổng thành. Không phải là Hàn Thác sao?

Lạc Hiếu lặng lẽ đi đến bên cạnh anh.

“Sao đi đến đâu cũng đều có mặt cô vậy?” Hàn Thác không ngẩng đầu lên, ngữ khí thản nhiên. Anh nói giọng Bắc Kinh chính cống, nhưng hơi nhẹ một chút. Từ điểm này Lạc Hiếu có thể đoán được anh từ đâu đến.

Nhưng mà ... Lạc Hiếu thầm nghĩ ...Câu này không phải là do cô nói à? Thế quái nào mà đi đâu cũng gặp được người đàn ông này?

Hàn Thác đặt quân cờ trong tay xuống, ngược đầu lên nhìn cô. Lạc Hiếu để ý, ngón tay của anh rất dài và thon, khớp xương hơi thô.

“Cổ Thành 'lớn' thế này, anh thủ ở cổng thành, ai tránh được pháp nhãn của anh cơ chứ.” Lạc Hiếu đáp.

Hàn Thác không ngờ rằng cô chẳng mềm dịu đáp trả anh một câu như vậy, anh không những không tức giận, trái lại còn nở nụ cười: “À!”

Lạc Hiếu cũng không nghĩ đến anh chỉ 'à' một tiếng rồi thôi. Không hiểu sao, cô đứng còn anh ngồi trên chiếu, cứ đối diện với nhau như vậy, cô lại cảm thấy mất tự nhiên. Vì vậy liên luôn người đi qua.

Chưa được mấy bước, nghe được giọng của anh vang lên ở đằng sau: “Không được, sắp mưa rồi đấy.”

Sau đó là âm thanh đứng dậy.

Đường trong thành rất hẹp, phía trước có người đang dắt ngựa, cũng có khách du lịch đang nghỉ chân. Lạc Hiếu lảng lạng đi đến, nghe thấy tiếng bước chân khoan thai phía sau.

Cứ cách nhau dăm ba thước như vậy, một người trước một người sau, cùng đi về một hướng.

Bất thành linh, bước chân của Lạc Hiếu khựng lại.

Giữa con đường phía trước, một con chó đen lớn chắn ngang. Cao gần quá nửa người, lè lưỡi, thở hổn hển, nhìn cô.

Người trong thành nuôi rất nhiều chó, con này cũng không biết là chó của nhà ai không chịu xích lại, chạy ra giữa đường.

Có vài du khách chọn đi đường vòng, cũng có người địa phương không hề sợ, đi vòng qua người con chó. Hai tay Lạc Hiếu siết chặt, ngậy ngốc đứng tại chỗ, cảm giác hai chân gần như nhũn ra, nửa bước cũng chẳng thể nhấc nổi chân.

“Sợ chó à?” Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

Lạc Hiếu: “Chút xiu.”

Anh cười một cái, quét mắt qua cô một lượt, vể mặt lười biếng đưa mắt nhìn con chó kia, rồi nói: “Đi thôi!”

Trước đây khi gặp chó dữ trên đường, cô đều phải rúc người vào bạn học bên cạnh, Lạc Hiếu gần như phản xạ có điều kiện, cô nép sát người vào anh, cơ hồ vẫn duy trì bước chân nhịp nhàng, cùng anh đi về phía trước.

Hàn Thác nhận ra được sự căng thẳng của cô, bước chậm lại, để cô có thể theo kịp. Có vài hạt mưa rơi xuống, va vào cánh tay của hai người. Hàn Thác cảm nhận được sự tiếp xúc giữa hai người, anh phát hiện da cô rất mát, cánh tay lại rất mềm; hòa cùng với làn da thô ráp mà ấm áp của anh, tạo ra một sự đối lập rõ rệt.

Hàn Thác ngược mặt, nhìn về phía trước.

Cuối cùng cũng 'vượt' qua được con chó kia, Lạc Hiếu ngay lập tức bật ra khỏi người anh, kéo dài khoảng cách.

“Cảm ơn!” Mặt cô ửng hồng.

Hàn Thác vừa cười, vừa nói: “Có cái gì phải cảm ơn? Dầu sao cô cũng chỉ sợ con chó 'chút xiu' mà thôi.”

Lạc Hiếu: “...”

Chớp mắt đã đến khách sạn, hai người vào cửa, một người lên lầu, một người đến trước bàn tiếp tân. Lại lần nữa đôi người đôi ngả.

...

Đồng hồ dần dần chỉ đến mười hai giờ.

Lạc Hiếu ngồi trong phòng, ngây ngẩn rất lâu, nhìn đồng hành lý vẫn để nguyên đó cả đêm qua không mở. Cô đứng lên, đến trước cửa sổ, khẽ đẩy ra một khe hở.

Trong sân rất yên tĩnh, đã có thêm hai khách vào thuê phòng. Nhưng bây giờ không thấy có ai, chỉ thấp thoáng bóng dáng Tiểu Mai sau quầy, còn Hàn Thác ngồi dưới hành lang cửa đối diện, hai mắt nhắm nghiền, hình như đang nghỉ trưa.

Mưa vẫn lộp độp không ngừng rơi xuống, tuy rằng không lớn; nhưng ở phía xa xa những tầng mây vẫn còn dày đặc, có lẽ sẽ mưa lớn nhanh thôi.

Trong đời người, có một số nguy hiểm không cách nào biết trước.

Có một số nguy hiểm khi mới phát sinh đã ngay lập tức 'đánh hơi' thấy. Sự xuất hiện của anh, bất kỳ cô gái nào cũng có thể 'bắt mùi' được .

Mưa lớn dần.

Lạc Hiếu đưa mắt nhìn xuống sân lần nữa, cô quyết định rời đi.

Bước chân rất khẽ xuống lầu, cô vác balo trên vai, đi đến trước quầy tiếp tân. Tiểu Mai nghe cô nói muốn trả phòng, hơi chần chừ, thậm chí còn lén nhìn một cái phía sau cô, cách đó không xa chính là ông chủ.

Hàn Thác vẫn một mực yên tĩnh, dường như ngủ rất say.

“Không được đâu?” Tiểu Mai lên tiếng: “Cô xem trời sắp mưa to! Nếu không cô thì thế này đi, hành lý cứ để lại quầy tiếp tân, không sao hết!”

Lạc Hiếu mỉm cười: “Cảm ơn, không cần đâu.”

“Vâng!”

Thanh toán xong, Lạc Hiếu xoay người rời khỏi. Cô bật cái ô đen duy nhất mình đem theo, mưa tí tách rơi xuống, rơi trên ô, hắt vào bên chân. Chớp mắt đã ra khỏi cổng chính của khách sạn, cô quay đầu lại.

Dưới hiên nhà, Hàn Thác gác tay sau ót, lẳng lặng nhìn cô.

Ánh mắt trong veo như nước.

Lạc Hiếu khẽ cười với anh một cái, xoay người bước đi.

...

Chuyện đời luôn nằm ngoài dự liệu của con người.

Có lẽ, đây thật sự là cái người ta gọi là “duyên phận” quấy nhiễu.

Lạc Hiếu không nghĩ đến, cơn mưa đó lại lớn như vậy.

Khắp bầu trời mây đen vần vũ, mưa to đến mức không nhìn thấy rõ đường đi, trên đường chỉ có một mình cô. Trời đất tối đen, ban ngày mà ngỡ như đêm khuya.

Cô che ô, nhưng vô dụng. Ba lô đều bị xối ướt quá nửa. Cô gạt nước trên mặt, tiếp tục đi về phía trước, hy vọng sau đó có thể tìm được khách sạn cho cô ở tạm.

Nhưng lúc này cô mới phát hiện, hóa ra không có nhiều khách sạn bình dân trong khu thành nhỏ này. Hầu hết đều đóng cửa, còn một số khác thì đang sửa chữa. Gõ cửa một lúc lâu, cũng không ai để ý đến, có lẽ do tiếng mưa quá lớn.

Cô tìm được một nhà trọ Two Inn, dừng nói đến phòng hạng sang, ngay cả phòng thường đã hai trăm đồng. Cô hoài nghi có phải bọn họ thừa nước đục thả câu. Cũng có loại rẻ hơn, một trăm hai mươi đồng một phòng, nhưng điều kiện vệ sinh thật sự rất tệ. Từ nhỏ Lạc Hiếu đã là một người sạch sẽ, cho dù bây giờ ở bên ngoài phiêu bạt, nhìn giường chiếu trong căn phòng phủ đầy bụi, cô thật sự không chịu nổi. Cộng thêm nụ cười đặc biệt 'ân cần' của ông chủ, khiến cô phải chùn bước.

Cũng không biết trôi dạt bên ngoài bao nhiêu lâu, bất giác, lại quay về khách sạn 'Tiệm Vong'.

Mưa lớn, ngay cả cổng của Tiệm Vong cũng đóng chặt. Trời đất mờ mịt không rõ, mưa thấm ướt cả người Lạc Hiếu. Cô che ô, đứng ngoài cổng Tiệm Vong, bỗng nhiên cảm thấy cô độc, bỗng nhiên cảm thấy chật vật.

Hóa ra từ đầu đến cuối cô chỉ có một mình, không có một nơi trú chân.

Nước mưa mang theo sự lạnh lẽo, bao vây xâm nhập cơ thể cô. Cô che ô đứng đó, trong mưa, nhưng lại giống như đang đứng nơi thâm sơn cùng cốc.

'Kèo kẹt' một tiếng, có người mở cửa.

Lạc Hiếu ngược đầu lên, trước mắt mưa bụi mờ mịt.

Vẫn là bộ dạng kia của Hàn Thác, tựa vào khung cửa, khoanh tay lẳng lặng nhìn cô.

Lạc Hiếu nhìn anh, cũng không lên tiếng.

Bỗng nhiên anh nở nụ cười vô cùng dịu dàng, mở miệng: “Khách hàng cũ của bốn tiệm, trời mưa có ưu đãi. Với giá đó còn có thể ở phòng deluxe ... Dù sao trời mưa lớn thế này, phòng để trống cũng vô ích.”

Lạc Hiếu đứng tại chỗ cách một màn mưa nhìn anh, không nhúc nhích.

“Anh luôn chứa chấp những người vô gia cư như vậy sao?” Cô khẽ nói.

Anh khựng lại mất mấy giây, thản nhiên đáp: “Không, đây là lần đầu tiên.”

Nước mưa, ồn ã, lao xao rơi cạnh hai người.

Lạc Hiếu cúi đầu, lại lau khô nước trên mặt. Anh cũng xoay người, đi vào trong sân, cánh cửa sau lưng anh vẫn mở.

“Tối nay tôi làm cho em một bàn đầy món ngon, xua đi cái lạnh. Vào đi ... Lạc Hiếu.”

Lạc Hiếu như bị ma xui quỷ khiến, biết rõ không nên, nhưng vẫn tiến về phía cánh cổng 'Tiệm Vong' trước mặt, cụp ô, bước vào trong, lẻo đẻo theo sau anh.

...

Vẫn căn phòng đó, vẫn mức giá đó, cô đã trả một lần thuê mười ngày, Tiểu Mai đã trả lại cô chín ngày. Bây giờ thấy cô quay trở về, Tiểu Mai không chút ngạc nhiên, cũng chẳng nói thêm lời. Lạc Hiếu nghĩ Hàn Thác nhất định đã dặn dò cô ta, tránh cho cô cảm giác lúng túng.

Không hiểu sao, Lạc Hiếu lại nghĩ như vậy.

Anh chính là một người như thế, nội tâm ôn nhu hiền lành.

Rốt cuộc, đến khi chạng vạng tối, thì mưa cũng ngừng rơi. Trời dường như sáng hơn một chút so với khi nãy nhưng dĩ nhiên không còn trông thấy ánh mặt trời và mặt trăng. Đèn trong sân bật sáng, lá cây mang theo sự tươi mới sau cơn mưa, ngược mắt nhìn một lượt cảm thấy ấm áp và thanh tĩnh.

Lạc Hiếu ngồi trong phòng đọc sách trên lầu hai, nhưng vẫn nghe được mùi hăng hắc từ nhà bếp hắt ra. Còn có tiếng oán thán, kêu là ỏm tỏi của Tiểu Mai: “Ông trời của tôi ơi, ông chủ! Hôm nay anh xào cái gì vậy! Hăng thế này!”

Đến khi trời tối, cô nghe được âm thanh của Hàn Thác vọt qua cửa sổ: “Tiểu Mai, gọi cô ấy xuống ăn cơm.”

Lạc Hiếu không đợi người khác gọi, tự mình đi xuống. Trong sân bày biện một bàn thức ăn, Lạc Hiếu nhìn thấy mấy món ăn đó thì ngẩn người: Thịt hầm sa tế, lẩu cay, thịt xào ớt hiểm ... một mảng đỏ thẫm, chỉ có một đĩa cải thìa và một đĩa trứng gà là không có ớt.

Thảo nào vừa nãy lại mùi lại nồng như vậy.

Hàn Thác bưng thêm ba chén cơm đi ra, theo phía sau là Tiểu Mai đang âm ỉ.

“Em chịu rồi! Ông chủ, hôm nay ông muốn đại khai sát giới hay sao? Cay vậy?” Tiểu Mai le lưỡi một cái.

Đêm xuống, trời mát, Hàn Thác khoác thêm một chiếc áo mỏng, khóa kéo lên, cả người tăng thêm vài phần lạnh lẽo, kiên cường. Anh lườm Tiểu Mai một cái: “Nói nhảm cái gì đấy? Có muốn ăn hay không.”

Tiểu Mai nức nở một tiếng, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Anh lại nhìn về phía Lạc Hiếu: “Em cũng xuống ăn cơm à? Mười đồng một món.”

Lạc Hiếu mỉm cười đáp: “Ừm, được!”

Tiểu Mai liếc mắt.

Ba người ngồi vào chỗ của mình.

Bầu không khí náo nhiệt và vui vẻ hơn so với tưởng tượng của Lạc Hiếu. Tiểu Mai lấy từ trong tủ lạnh ra hai bình sữa chua, đặc sản của vùng này, đưa cho Lạc Hiếu vừa uống vừa ăn. Cô ta còn kể những chuyện lý thú của Cổ Thành, liên tiếp những chuyện vi diệu, Lạc Hiếu phá lên cười ngặt

nghèo. Còn Hàn Thác thì kéo nửa kết bia, ngồi bên cạnh từ từ nhấm nháp một mình. Nói đến đoạn vui, anh giễu Tiểu Mai hai câu, ngay cả Lạc Hiếu cũng bị châm chọc vài câu, trong đó loáng thoáng mang theo một chút xa cách, dằng dấp lại mang thêm vài phần ngang ngạnh, đúng là cảnh tượng đẹp nhất trong đêm đen.

Lạc Hiếu cũng không có dũng khí quan sát anh nhiều hơn.

Cô cầm đĩa lên, lại gắp một đĩa trứng gà và cải thìa.

Vừa bỏ vào trong chén, đột nhiên cảm giác được có đôi mắt đang nhìn mình.

Cô ngẩng mặt lên, chạm phải ánh mắt của Hàn Thác, trong mắt anh lộ ra vẻ nghiền ngẫm, tìm tòi.

Trong phút chốc, Lạc Hiếu chẳng hiểu thế nào, giống như bị một hồ nước dội lên đầu đột nhiên bừng tỉnh.

Tối nay tôi làm cho em một bàn đầy thức ăn, xua đi cái lạnh.

Thịt hầm sa tế, thịt xào ớt hiểm, lẩu cay ...

Ông chủ, hôm nay sao lại cay như vậy?

...

Trên thẻ căn cước của cô, quê quán là ở Hồ Nam, Tương Tây.

Nghe nói người người đều thích cay, một nơi không cay là không vui.

...

Lạc Hiếu siết chặt đôi đũa, trong lòng bỗng thấy phiền muộn.

Ánh mắt hai người vẫn chạm nhau, nụ cười trên khóe môi cô vẫn không thay đổi.

Chỉ là, anh không biết.

Lạc Hiếu thoáng chốc im lặng, mỉm cười với anh một cái, sau đó, gấp một miếng thịt hầm sa tế, thịt xào ớt hiểm...

Anh uống bia, như có như không nhìn cô.

Lạc Hiếu cảm thấy cay sả ứa nước mắt, khuôn mặt thoáng chốc đỏ bừng, cô rút một tờ giấy, lại nâng ly sữa chua, một hơi cạn sạch. Ngẩng đầu lên, trông thấy Hàn Thác và Hiếu Mai đều đang chăm chú nhìn mình.

Cô miễn cưỡng cười một cái: “Ăn ngon lắm. Chỉ là tôi xa quê quá lâu, ăn cay có chút không quen. Nhưng tôi rất thích ăn.”

Cô lại định gấp thêm một đĩa ớt, Hàn Thác thấp giọng mở miệng: “Tiểu Mai, đổi cho cô ấy một chén cơm khác.”

Lạc Hiếu ngẩn ra. Tiểu Mai nhanh nhẩu bưng ra một chén cơm trắng, đổi lấy chén cơm đã bị ớt nhuộm đỏ của cô, mở miệng khuyên: “Cô không ăn cay được sao không nói sớm? Sợ ông chủ tôi mất mặt hả? Không sao đâu, anh ấy không cần mặt mũi...”

“Em nói nhiều nhỉ!” Hàn Thác liếc nhìn cô gái nhỏ một cái: “Đi, lấy thêm một bình sữa chua.”

Tiểu Mai rời đi, trên sân chỉ còn lại hai người bọn họ. Hàn Thác bất chợt nhẹ giọng: “Thái độ kiên cường của em đâu mất rồi?”

Rõ ràng chỉ mới biết nhau hai ngày, nhưng lại giống như thấu hiểu hết những suy nghĩ trong lòng cô.

Lạc Hiếu nén nước mắt, ngẩng đầu nhìn anh, cười cười: “Không có đâu, tôi thật sự, thật sự rất thích ăn.”

Hàn Thác không nói nữa. Một lát sau, anh uống một hơi hết sạch ly bia, nhìn ngăm mây bay, nhoẻn miệng cười.

Đêm khuya thanh vắng, Lạc Hiếu và Tiểu Mai đều trở về phòng ngủ của mình. Hàn Thác vẫn còn ở trong sân, từ từ uống bia. Ngược đầu lên, anh ó thể nhìn thấy cửa sổ trước phòng Lạc Hiếu, thấp lên một ngọn đèn ấm áp.

Thật ra từ đêm qua anh đã phát hiện. Đèn trong phòng cô, cả đêm không tắt.

Sợ tối ư?

Còn sợ chó.

Sợ cay.

Sợ cùng với đàn ông như anh bèo nước gặp nhau sẽ phát sinh bất cứ gút mắt nào.

Rồi lại trở về.

Một thân một mình, che giấu cổ hương, càng giấu càng lộ.

Hóa ra, anh đang chứa chấp một cô nàng không có nhà để về.

Khách đến từ nơi nào.

Rồi lại muốn đi đâu?

(1): Xem thêm thông tin về con đường Trà Mã Cỗ:
<http://kenh14.vn/kham-pha/chu-du-tay-tang-tren-con-duong-tra-ma-co->

20120719085642254.chn

KHÁCH ĐẾN TỪ NƠI NÀO

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Thoáng chốc đã nửa tháng trôi qua.

Vào một buổi sáng sớm, Lạc Hiếu duỗi lưng rồi rời giường, đẩy nhẹ chiếc cửa sổ bằng gỗ, quan sát mảnh sân tĩnh lặng. Người kia đang đứng dựa lưng vào ghế, tay cầm điếu thuốc được quấn từ lá diệp tử thơm lừng, hình như vừa mới ăn sáng xong. Tối hôm qua anh đưa tay cho Lạc Hiếu ngửi mùi thuốc.

Cô lẳng lặng nhìn một lúc lâu, có vẻ nhờ sự xuất hiện của người đó khiến cho sớm mai thay đổi hẳn.

Lạc Hiếu mở vali, tìm quần áo mặc.

Mặc dù đã đến thị trấn nhỏ này hơn mười ngày, nhưng cô vẫn có thói quen cho toàn bộ đồ đạc của mình gọn gàng trong vali.

Vẫn như cũ, cô tìm thấy những tờ tiền màu đỏ được nhét đầy trong đó, có khoảng gần một trăm ngàn. Lạc Hiếu nhìn chúng, trong lòng bắt đầu cảm thấy bức bối, “Rầm!” một tiếng đóng vali lại.

Hàn Thác đợi một lúc khá lâu. Nghe có động tĩnh, anh ngẩng đầu, thấy cô mặc một chiếc áo màu xám, kết hợp với quần dài màu đen và giày thể thao đang đi xuống.

Rõ ràng là cô rất đẹp, tao nhã, chắc chắn thu hút bao ánh nhìn của người đàn ông khác. Vậy mà Lạc Hiếu lại luôn ăn mặc theo phong cách bụi

bặm. Hàn Thác hầu như có thể tưởng tượng ra hình dáng khi cô mặc những y phục trang nhã, tươi sáng; có lẽ trông cô sẽ trẻ hơn rất nhiều.

Thế nhưng, như bây giờ cũng được, tuy rằng không quá bắt mắt, nhưng nhìn kỹ cũng thấy cô toát lên vẻ năng động thoải mái.

Người ta có sắc ăn diện gì mà không được.

Nghĩ tới đây, Hàn Thác mỉm cười.

Bắt gặp nụ cười đó Lạc Hiếu liền hỏi: “Anh cười gì?”

Vì hai người cũng đã quen nhau nên ngữ khí của cô cũng khá tùy tiện.

“Không có gì!” Anh đứng lên: “Suy nghĩ vài việc thôi.”

Hôm nay anh sắp xếp đưa Lạc Hiếu đi coi một căn nhà. Nếu cô đã dự tính định cư ở trấn nhỏ này, ở khách sạn không phải là cách hay. Hàn Thác là người bản địa, mọi việc đều tinh thông; cho nên có anh giúp sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Ra khỏi khách sạn, Hàn Thác đưa Lạc Hiếu lên một sườn dốc, xa xa là hai dãy nhà xếp san sát nhau. Căn nhà anh chọn nằm ở khu đó.

Vừa nhìn cô thấy căn nhà không quá gây chú ý, hai mặt đều có ánh sáng chan hòa. Là một căn nhà gỗ nhỏ, nhưng nhìn cũng khá rộng. Nhìn qua là cô thấy ưng nơi này. Nhà bằng gỗ tự nhiên, vừa nhìn đã biết xây dựng từ khá lâu. Phía cửa ra vào trồng cây hoa giấy màu tím hồng, tuy chưa được rậm rạp nhưng có thể tưởng tượng được cảnh hoa nở quanh khắp nhà. Đi vào bên trong là một khu vườn nhỏ, trang trí khá nhiều đá. Trong góc trồng rất nhiều hoa. Vào gian nhà chính có thể ngửi thoang thoang mùi hương đặc trưng của gỗ.

Chỉ khi nghiêm túc suy ngẫm mới thấy được căn nhà tinh tế cỡ nào.

Chủ căn nhà là một ông lão tóc hoa râm, Lạc Hiếu đi theo ông vào xem phòng, còn Hàn Thác thì đợi ở bên ngoài. Khi cô bước ra ngoài, hai tay anh đang chống lên khối đá hoa cương, dùng ánh mắt sâu thẳm nhìn cô.

“Có thích không?” Anh hỏi.

Mắt Lạc Hiếu sáng bừng, gật đầu: “Thích, tôi rất thích!”

Hàn Thác mỉm cười, dường như đã biết trước kết quả.

Cô cúi đầu đá đá mấy hòn sỏi dưới chân, ngẫm nghĩ: Đồ anh chọn, quả nhiên đều hợp ý cô.

“Nếu thuê căn nhà này, em có dự định gì?” Hàn Thác hỏi.

Lạc Hiếu đáp: “Tôi sẽ dọn đến đây ở, hơn nữa cũng có thể mở thêm quán cà phê hoặc tiệm bánh mì gì đó. Tôi nghĩ sẽ rất thuận lợi.”

Hàn Thác mở lời: “Hiện tại kinh tế đang bị đình trệ, khả năng lỗ vốn khá cao. Nhưng đương nhiên nếu biết cách tạo nên sự đặc biệt, khiến quán nổi tiếng, thu hút được nhiều khách thì kiếm được không tệ đâu. Hơn nữa ...” Anh ngừng đầu nhìn về phía sườn núi. Từ đây có thể nhìn thấy nóc của khách sạn 'Tiệm Vong', anh nói “Nơi này cách khách sạn của tôi không xa, tôi có thể giới thiệu mọi người tới đây.”

“Anh không sợ tôi pha cà phê khó uống quá, chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của anh sao?”

Anh nói: “Không sợ!” Rồi tiếp lời, “Sẽ không đâu!”

Không hiểu sao, cả hai người đều im lặng, bầu không khí bỗng chốc rơi vào yên tĩnh. Chỉ còn những đám mây nhỏ bay lơ lửng trên bầu trời.

“Ngây ngốc ở đây làm gì?” Hàn Thác ở sau lưng cô khẽ đẩy một cái, “Đi đặt cọc tiền nhà thôi.”

“À... ừ...” Lạc Hiếu bước về phía trước.

Chủ nhà họ Tôn, là một ông lão gầy gò, ăn mặc giản dị, cứ cười tủm tỉm nhìn hai người. Giá thuê căn nhà trước đây là bốn chục ngàn một năm. Bởi vị trí này không được thuận lợi cho lắm, nên giá này không đắt nhưng cũng không hẳn là rẻ.

Lạc Hiếu hỏi: “Ông ơi, căn này bớt một chút được không ạ?”

Hàn Thác nghe xong nở nụ cười, anh thường gọi lão Tôn là chú. Cô vừa gặp đã gọi người ta là ông, tự nhiên thành ra cô thấp hơn anh một bậc.

Nha đầu này, tính cách vẫn còn trẻ con lắm.

Lão Tôn nở nụ cười hòa nhã: “Cô bé, giá này đã rất rẻ rồi. Cháu xem, đồ đạc bên trong phòng là đồ cổ, cũng phải hơn trăm ngàn. Thật sự không thể bớt được nữa đâu.”

Hàn Thác cho rằng cô sẽ cố cò kè giá cả, bởi lúc trước cô đã từng đối xử với khách sạn của anh như vậy. Ai ngờ cô chỉ cúi đầu nghĩ nghĩ một lúc, rồi cười nói với Tôn lão: “Được!”

Ôi trời đất ơi!

Hàn Thác nhanh chóng đưa tay ra cản cô lại, sau đó cười cười nhìn lão Tôn: “Cháu với chú là chỗ quen biết, không thể bớt một chút sao?”

Lão Tôn liếc mắt nhìn anh, chậm chậm mở lời: “Ta xem cháu là chỗ quen biết nên mới có giá như vậy đấy. Haizza, ông già này cho thuê được một căn nhà cũng đâu phải dễ dàng.”

Hàn Thác cười lạnh trong lòng, định tiếp tục mở lời, không nghĩ đến cô chặn trước mặt anh, lên tiếng: “Giá này được rồi.”

Hàn Thác khẽ giật mình.

Cô ngẩng đầu nhìn lão Tôn, sắc mặt ôn hòa: “Vậy chú cứ theo giá đó đi. Đây là tiền đặt cọc, chú viết biên lai cho cháu.”

Được, cô đổi giọng nhanh thật, đã gọi là chú theo anh rồi đấy.

Lão Tôn vui vẻ đi vào trong ghi biên nhận, để lại hai người đứng bên ngoài.

Hàn Thác vỗ nhẹ đỉnh đầu cô: “Em đổi tính rồi hả, dễ dàng đồng ý như vậy, không thèm trả giá gì cả.”

Lạc Hiếu ngẩng đầu, từ góc độ này vừa khớp trông thấy tấm lưng hơi còng của lão Tôn. Cô đáp: “Không sao. Ông ấy cũng già rồi, cứ kì kèo mãi cũng không hay.”

Hàn Thác đưa mắt đánh giá cô đầy nghi hoặc: “Em mềm lòng à?”

Lạc Hiếu đáp: “Không phải mềm lòng... chỉ là có chút không đành lòng thôi.”

“Vậy sao không thấy em không đành lòng với tôi?” Hàn Thác khẽ hỏi, “Lão Tôn này, em đừng nhìn ông ta như vậy mà mềm lòng. Lão nổi danh là hồ ly, có rất nhiều nhà đứng tên lão, tổng tiền phòng một năm thu được mấy trăm ngàn. Trước mặt người khác ông ta ăn mặc đáng thương vậy thôi. Anh còn định quyết trả giá tới cùng đấy, căn nhà này ít nhất cũng rẻ hơn được năm bảy ngàn.”

Nghe những lời này của anh, Lạc Hiếu sững sờ: “Thật vậy không...”

“Đổi ý?” Anh hỏi.

Cô nghĩ nghĩ một lúc, lắc đầu: “Không đổi.”

Nói rồi ngẩng đầu lên nhìn quanh căn nhà: “Ông ấy không thành thật là chuyện của ông ấy. Còn chuyện có thuê hay không là chuyện của tôi.

Quan trọng nhất chính là tôi thấy căn nhà xứng với cái giá của nó là đủ. Tôi sẽ không vì thế mà chán nản hay giận gì. Trái lại, tôi còn rất vui nữa, vì rốt cuộc mình cũng có nơi để về.”

Câu nói cuối cùng đã để lộ ra sự yếu đuối trong lòng cô. Sau đó, Lạc Hiếu lúng túng tiếp lời: “Tôi vào xem ông ấy đã xong chưa.”

Hàn Thác cản: “Để tôi! Hai người, một người lừa gạt một người nguyện bị lừa gạt, tôi còn có thể can thiệp sao? Nhưng mà ... Ha ha, ít nhất cũng phải thỏa thuận bắt lão ta bao tiền điện tiền nước cho em.”

Nói xong không đợi cô lên tiếng, sải chân đi vào. Lạc Hiếu nhìn tấm lưng cường tráng của anh, vô thức nở nụ cười.

Sau khi đã hoàn thành các thủ tục, đối phương giao ước vài ngày sau sẽ giao phòng. Lúc này đã quá trưa, hai người đi dọc theo sườn núi xuống dưới. Hàn Thác mở lời: “Em muốn ăn gì?”

“Tôi muốn ăn mì xào như hôm qua.”

“Được, về tôi làm cho em.”

Mới đi được nửa đường xuống núi, trên trời mây đen bất ngờ kéo tới trùng trùng điệp điệp, rồi cuối trời đổ mưa. Cơn mưa vô cùng lớn, quần áo hai người bị ướt nhẹp. Hàn Thác không quan tâm nhưng không muốn để cô bị ướt. Vì vậy anh kéo cô trú dưới mái hiên của một cửa hàng ven đường. Vì cửa hàng đóng cửa, nên hai người im lặng dựa vào tấm ván gỗ.

Cơn mưa bất chợt khiến cả con đường trở nên hỗn loạn. Mặt đường ngày càng lầy lội, còn có thể thấy những tia nước nhỏ bắn lên. Lúc vừa mới mưa, mọi người hối hả chạy nhanh về nhà, con đường bỗng chốc vắng tanh.

Nhiệt độ hạ xuống rất nhanh, quần áo Lạc Hiếu ướt sũng, cô hắt hơi một cái. Quần áo trên người Hàn Thác cũng không khá hơn là bao. Anh liếc cô một cái, im lặng không lên tiếng.

“Hôm nay cảm ơn anh!” Lạc Hiếu nói. Âm thanh dịu dàng của cô hòa vào tiếng mưa rơi trở nên vô cùng êm tai. Truyền đến tai Hàn Thác, lại đặc biệt dịu dàng hơn.

“Ừ!” Anh nhàn nhạt cất lời.

Lạc Hiếu cảm thấy người đàn ông này thật sự rất đặc biệt. Vào lúc cần thiết, anh nhẹ nhàng đến mức khiến người ta bối rối, nhưng đôi khi lại lạnh lùng xa cách đến đáng sợ.

Vì vậy Lạc Hiếu thoáng nở nụ cười: “Tôi thấy từ khi chúng ta quen nhau tới nay, lần nào kết thúc câu chuyện cũng là tôi phải nói lời cảm ơn.”

Hai người lại rơi vào tĩnh lặng. Anh nghiêng đầu nhìn cô. Nước mưa men theo gò má anh chậm rãi chảy xuống, họa lên đường nét đầy góc cạnh và mạnh mẽ. Đôi mắt thăm sâu không đáy.

“Em chạy trốn điều gì?” Anh hỏi.

Câu hỏi bật ra một cách đường đột. Anh chưa bao giờ hỏi, nhưng hôm nay lại mở lời. Tuy vậy cô vẫn hiểu ý của anh là gì.

Lạc Hiếu vô thức cúi đầu, dường như trốn tránh ánh mắt của anh. Nhưng trong tích tắc, cô lại cảm thấy không nỡ.

“Tôi ...”, Cô lưỡng lự, “Tôi muốn tìm một nơi để có thể một mình sống nốt quãng đời còn lại. Để dần quên đi thế giới này.”

Hàn Thác đưa tay gạt nước mưa trên mặt cô, sau đó cầm lấy tay Lạc Hiếu. Thân hình cao lớn lập tức tiến tới. Hành động động bất ngờ này làm

cô choáng váng, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn anh. Đôi mắt anh nhìn cô, sau đó cúi xuống khẽ hôn lên đôi môi ấy.

Đây là nụ hôn đầu tiên của Lạc Hiếu, cô cứng đờ người. Lúc này chỉ cảm nhận được mùi hương xa lạ đầy ấm ướt của anh, mang theo chút gì đó hấp dẫn mị hoặc. Mới đầu anh chỉ hôn phớt qua rồi ngừng lại. Thấy cô không có phản ứng, Hàn Thác ấn chặt gáy của cô, đầu lưỡi nhân cơ hội đó tham lam tiến tới. Một lúc lâu sau anh mới buông lỏng, tay nắm lấy vai cô, hỏi: “Vừa rồi em nói gì? Anh không nghe rõ.”

KHÁCH ĐẾN TỪ NƠI NÀO

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Lạc Hiếu bỗng cảm thấy cực kì khó chịu.

Sao anh lại thân mật với cô như vậy, thương hại cô cô độc trên đời này sao?

Nhưng không hiểu vì sao, cô lại có chút mong đợi ở nụ hôn này. Tựa như lúc mệt mỏi nhất đã gặp được chỗ dựa vững chãi, hay như là một đứa trẻ sợ hãi trong đêm tối được cho kẹo, toàn thân đều run rẩy.

Cô bất chợt đẩy anh ra. Nhưng hành động này có lẽ là dư thừa, bởi anh đã đạt được trọn vẹn nụ hôn này.

Anh nhìn cô, không nói lời nào. Khuôn mặt anh tuấn của Hàn Thác tự nhiên cũng xuất hiện hai vệt hồng khả nghi.

“Sao lại đẩy anh?” Anh bỗng nở nụ cười, mang theo chút gì đó bất cần mà ngang ngạnh.

Lạc Hiếu hoảng hốt cúi đầu: “Em... Tiểu Mai nói với em có một căn nhà khác phía đầu phố cũng không tệ, em qua đó xem một chút. Anh không cần đi cùng em đâu.” Ngữ khí cô hết sức cương quyết, hàm ý cự tuyệt rõ ràng.

Hàn Thác từ trước đến giờ luôn phong độ ung dung. Đương nhiên nụ hôn vừa rồi cũng không hề có tính toán. Chỉ là ... anh không kiềm chế được bản thân, mà cũng không có ý muốn kiềm chế. Nhìn thấy khuôn mặt

đỏ rần của cô, cảm giác của anh như là mèo bắt được chuột. Trong lòng Hàn Thác cũng có chút rối loạn, làm sao mình lại đi hôn cô như thế.

“Ừm!” Anh nhàn nhạt đáp, “Em đi đi.”

Đúng lúc trời đang mưa, Lạc Hiểu lấy mũ từ trong ba lô, đội lên đầu, không quay đầu lại mà nói: “Hẹn gặp lại!”

“Lạc Hiểu, hẹn gặp lại!” Thanh âm của anh rõ ràng mà mạnh mẽ, xuyên qua làn mưa truyền vào tai cô.

Cô nghĩ, anh đúng là một người đàn ông đặc biệt.

Thế giới bao la, ba chìm bảy nổi, chỉ có anh mới thấy được sự tồn tại của cô, nhưng lại không ép cô ở lại.

Thật ra làm gì có căn nhà nào khác đâu? Cho dù có thì tiền đặt cọc đã đưa, thủ tục đã xong, làm sao có thể đổi ý được nữa.

Buổi chiều mát mẻ, mưa phùn không ngừng rơi, Lạc Hiểu một mình đứng trên triền đê thất thần.

Bên dưới là một con sông, mặt nước tĩnh lặng, phẳng phất như hòa làm một với sắc trời. Ven đó là những đám cỏ mọc thành cụm cùng những hàng cây, bình thường đi trong đó cứ như lạc giữa khu rừng hoang vắng. Lạc Hiểu đi thất thần không có mục đích, đầu óc mông lung. Nghĩ đến việc tay mình đã dính máu tươi, nghĩ đến tương lai của mình như cánh bèo trôi dạt lênh dênh bất định.

Nghĩ đến Hàn Thác...

Làm sao mới gặp có vài lần, đã sinh tình như vậy?

Cô lấy tay che mặt, giữa ngón tay những giọt nước mắt như có như không im lặng chảy xuống. Những giọt nước mắt men theo khớp xương tí

tách rơi xuống.

Cũng buổi chiều đó, trái lại Hàn Thác thoải mái hơn hẳn.

Khi vừa trở về khách sạn, anh tựa như không hề bị chuyện con con này làm cho ảnh hưởng đến tâm trạng của mình. Nhưng thật ra anh cũng cảm thấy có chút gì đó phức tạp, có chút gì đó thoải mái, có chút gì đó xúc động mà cũng có chút gì đó sung sướng. Khó hiểu hơn nữa là trong nội tâm luôn tĩnh lặng của anh, nay lại thêm cảm giác dịu dàng kỳ lạ.

Vì vậy, anh trầm lặng khác thường. Tiểu Mai đã cố nói chuyện với anh vài lần, xin chỉ thị cho khách sạn ngày mai mua thịt lợn hay vẫn là thịt gà, anh vẫn một mực im lặng không đáp nửa lời. Rốt cuộc cô ta cũng không chịu được nữa, trợn mắt hỏi thẳng: “Giám đốc, đầu anh bị con lừa đá trúng hay sao vậy? Cứ mang cái vẻ mặt như thế là sao?”

Hàn Thác không thèm quan tâm đến cô ta, thấy quá ồn ào, anh dứt khoát đi vào phòng, đóng cửa lại.

Trong phòng, anh ngồi trên chiếc ghế cạnh cửa sổ, uống trà và hút thuốc lá. Lá trà từ bản địa, có vị hơi đắng nhưng tinh khiết. Còn thuốc lá thì khỏi cần nói, bà ngày trước chính tay anh vừa dạy Lạc Hiểu cuộn chúng. Nghĩ đến đây, Hàn Thác nở nụ cười.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời xám trắng bên ngoài, tựa như vẻ mặt mờ ngày hôm đó. Không làm mất đi vẻ thanh thuần, lại không mất đi sự thần bí. Hàn Thác cảm giác tựa như có ai dùng tay khẽ lôi kéo tâm tư của mình. Anh cũng không biết từ khi nào mình đã bị cô thu hút. Có lẽ là từ ngày đầu tiên, khi cô bước ra từ màn mưa cùng với giọng nói trầm thấp quyến rũ mang theo hơi hướm của vùng sông nước Giang Nam; khiến cho đàn ông dễ nảy sinh cảm giác tò mò, thương tiếc.

Hàn Thác tựa vào lưng ghế, nhắm mắt, dần dần ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Anh mơ một giấc mộng.

Trong mơ, những năm tháng xa xăm, có những người dần bước đến. Còn có cả bản thân thời còn nông nổi, cầm súng đứng trong vũng máu, khóc nước mắt.

Đó là cảnh sát hình sự Hàn Thác. Anh đem toàn bộ tuổi thanh xuân của mình, dâng hiến cho vùng biên giới đen tối. Về sau, anh muốn về nhà. Thì nhà cũng không còn.

Vậy là anh dần quên đi.

Người phụ nữ kia, rốt cuộc có chỗ nào hấp dẫn anh? Thật ra Hàn Thác cũng không nói rõ được. Đó là một loại khí chất.

Người độc thân lâu năm như anh, cảm thấy không kháng cự nổi khí chất.

Khi trời sắp tối đen, Hàn Thác bị Tiểu Mai đánh thức. Bỗng nhiên cô ở bên ngoài gõ qua cửa sổ: “Anh! Ông chủ! Anh mau dậy! Dậy!” Giọng nói rất gấp gáp, thậm chí còn hơi nước mắt.

Hàn Thác mở mắt, lập tức bật dậy khỏi ghế.

Khi Lạc Hiếu về đến khách sạn, trời đã tối. Thời tiết cao nguyên thật kỳ quái. Giữa trưa còn mưa to, ban đêm trời lại đầy sao.

Lạc Hiếu nhìn những ngôi sao kia, tâm trạng dường như trở nên tĩnh lặng hẳn.

Không muốn chống đối, nhưng lại nhất định phải chống đối. Nghĩ đến đây, Lạc Hiếu cười tự giễu, cảm thấy có vẻ mình sống đã nửa đời mà cứ như con ngốc.

Vì tâm trạng quá nặng nề, quá rầu rĩ, nên khi đẩy cửa vào, cô cũng không chú ý đến việc đến việc bên trong không có hương rau xào thường ngày, cũng không có tiếng cười nói ồn ào của Tiểu Mai. Cô ngẩng đầu lên, chỉ thấy bên trong là một mảnh tối đen. Người đàn ông ngày thường vẫn luôn đứng dưới đèn trước hiên, ngẩng đầu nhìn cô cũng không ở đó.

Lạc Hiếu sững sốt.

Sau đó tìm quanh khách sạn một lượt. Trừ hai người khách ở lầu hai, không có bất kì người nào khác.

Anh đi đâu?

Lạc Hiếu chợt nhớ đến câu nói lúc trưa của anh: Tối anh xào mì cho em.

Anh không phải là ai khác, đã nói thì nhất định sẽ làm. Dù giữa trưa anh cưỡng hôn cô, buổi tối anh nhất định sẽ xào mì cho cô ... Cô chắc chắn.

Có chuyện.

Lạc Hiếu gọi điện cho anh, lại phát hiện ra điện thoại vang lên trong phòng anh. Đã có chuyện gì, mà ngay cả điện thoại anh cũng không kịp mang? Gọi cho Tiểu Mai, gọi được, nhưng không ai nghe máy.

Lạc Hiếu chạy ra khỏi khách sạn.

Bên ngoài cổng, vẫn là đoạn đường kia. Chật hẹp, cổ xưa, cũng là con đường chính của trấn nhỏ này. Lúc này nhà nhà cũng đã lên đèn. Lạc Hiếu cảm giác những nhóm người đi trên đường, bầu không khí hôm nay có chút khác. Cô nhìn theo dòng người, quả nhiên thấy cuối đường, có không ít người đang vây quanh trước cổng của một căn nhà.

Trực giác nói cho Lạc Hiếu, Hàn Thác đang ở đó. Nhưng bất giác, cô lại không muốn đến nơi có nhiều người, tiến về phía trước một đoạn, quan sát địa hình, cô liền vòng vào một ngõ nhỏ.

Chỗ này ít người hơn hẳn, đường nhỏ âm u, không có đèn. Cảm giác về phương hướng của cô trước giờ vẫn rất tốt, dễ dàng nhận ra được đâu là cửa sau của ngôi nhà lúc này. Cô giả vờ ngồi xuống buộc dây giày, nghe rõ bên trong không có bất kì tiếng động nào. Như vậy, những người ngoài cửa không tiến vào nhà, hoặc đang cách cửa sau rất xa.

Cô đứng lên, nhìn quanh một chút, không có ai. Cô lùi ra sau hơn mười mét, chạy mạnh để lấy đà, chân giẫm vào tường, nhẹ nhàng lộn người một cái, bay vào sân.

Khi cô tiếp đất, chỉ có tiếng vang rất nhỏ. Cô ngẩng đầu, điều kiện sống của gia đình này có vẻ không tệ. Có một sân nhỏ mới sửa lại xong. Sân tối thui, chỉ có một ngọn đèn le lói ở gian nhà chính đối diện cô. Không có người.

Đi qua hành lang, cửa chính đóng. Đám người vây xem bên ngoài đều bị ngăn lại bên ngoài.

Đột nhiên ánh mắt Lạc Hiếu nháy nhẹ một cái.

Vì cô thấy ngoài cổng có căng dây cảnh giới. Đại khái đó là nguyên nhân khiến những người kia không được vào.

Có dây cảnh giới, tức là nơi này có cảnh sát. Hoặc đã từng có cảnh sát ghé qua.

Lạc Hiếu vô thức muốn xoay người rời đi. Nhưng dù gì cũng đã tới đây, lại không biết trong nhà chính rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Cô cảm thấy không cam tâm.

Xác nhận trong phòng không có động tĩnh, Lạc Hiếu tự nhủ nhìn một chút rồi về ngay, về khách sạn của Hàn Thác. Cô đi hai ba bước đến cửa phòng. Cửa phòng mở rộng. Dưới ánh đèn chập chờn, có một người đàn ông nằm trên đất.

Toàn thân người đàn ông kia hoàn toàn trần trụi, dưới đất toàn là máu. Đó là một người đàn ông mập mạp hơn bốn mươi tuổi. Trên cổ có một vết cắt, lộ ra một mảng máu thịt lẫn lộn. Phần dương vật phía dưới bị cắt nát. Lạc Hiếu nhận ra người này, trước kia cô từng gặp qua trên đường, là chủ căn nhà này, hình như còn là ông chủ vận tải gì đó, gia cảnh giàu có. Mới ly hôn vài năm trước.

Lạc Hiếu nhìn qua rất nhiều tư liệu phá án của cảnh sát hình sự, biết, chỉ khi một người bị cắt đứt động mạch thì mới có thể chảy nhiều máu như vậy.

Cô đứng ngơ ngác ở cửa ra vào mười mấy giây đồng hồ, mới lùi lại một bước, rồi lại lùi thêm bước nữa. Sắc mặt tái nhợt, xung quanh lặng như tờ, cô chỉ có cảm giác buồn nôn. Cô giống như mèo bị đốt đuôi, chân tay đều căng cứng, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Sau đó có người đến, vỗ nhẹ vai cô.

Lạc Hiếu bị dọa, run bắn cả người, vô thức túm lấy tay người kia, định ném qua vai. Nhưng không những không ném nổi, mà còn bị người kia không chế ngược lại, nhân tiện đẩy một cái, áp cả người cô lên tường.

“Lạc Hiếu!” Anh khẽ gọi tên cô.

Lạc Hiếu chưa hoàn hồn, lúc này mới nhìn rõ người trước mặt là anh. Cả người cô đều dán vào ngực anh, anh nắm chặt lấy hai tay cô, cúi xuống nhìn.

“Sao em lại ở đây?”

“Sao anh lại ở đây?”

Hai người đồng thanh.

Dù Hàn Thác đã buông lỏng cô ra, nhưng vẫn nắm lấy một tay cô như lúc nãy. Tâm trí Lạc Hiếu vừa gặp chấn động quá lớn, nên nhất thời không phát hiện.

“Em ... Thấy mọi người đều không ở khách sạn, nên tìm đến đây.” Cô đáp.

“Sao lại không vào bằng cửa chính?” Anh cau mày. “Có án mạng, cảnh sát chưa đến, anh qua đây giúp bảo vệ hiện trường.”

“A ...” Lạc Hiếu thở nhẹ ra. Người ta duyên rộng, lại có danh tiếng. Ở quê có chuyện lớn, tìm anh đến để bảo vệ tình hình chung, cũng không có gì lạ.

Cửa nhà tỏa ra mùi gỗ mai, dưới ánh đèn u ám, Hàn Thác thấy cô bị dọa đến trắng bệch, vô thức nắm lấy tay anh. Dù tâm trạng anh bị vụ án khiến cho trùng xuống, anh vẫn không nhịn được cười, hỏi: “Một mình em chạy đến đây, là vì lo cho anh?”

Lạc Hiếu không trả lời được.

Mọi hiểm nguy, đều có điểm báo. Những điều khác thường, cô đều sợ hãi, trốn tránh. Đột nhiên không thấy anh đâu, cô vô thức muốn đi tìm anh. Giờ chối thế nào đây.

Nên cô cúi đầu xuống, không nói lời nào.

Hàn Thác cũng cúi xuống, cực kì nhẹ nhàng, đưa mặt sát lại gần cô, hôn nhẹ lên tóc cô một cái.

Ngay sau đó, trong lòng Lạc Hiếu như có một sợi dây căng lên.

Đây là, lần thứ hai trong ngày, anh hôn cô.

Nhận ra tay cô vẫn lạnh ngắt, anh dịu dàng nói: “Đừng sợ. Cảnh sát sẽ đến nhanh thôi.”

“Vâng.”

Hai người cùng im lặng một lúc, cô lại ngẩng đầu, vô ý nhìn thoáng qua khối thi thể trong phòng, sau đó liền nhanh chóng nhìn đi chỗ khác. Hàn Thác chú ý đến động tác nhỏ này của cô, tiến lên một bước, đóng chặt cửa lại, để cô không nhìn được nữa.

“Đúng rồi, vừa nãy thấy em leo tường, bản lĩnh cũng không tồi, trước từng tập võ?” Anh hỏi.

Lòng Lạc Hiếu khẽ run.

Giọng của anh vẫn điềm nhiên như không có chuyện gì, dường như chỉ là tiện miệng hỏi.

“Vâng!” Cô đáp.

Anh cười, nắm tay cô bước ra sân, ngồi xuống một chiếc ghế đá: “Tốt, có thời gian, hai chúng ta Cùng nhau tập một chút.”

Lạc Hiếu sững sờ.

Trông coi hiện trường án mạng trong đêm, anh có thể bình tĩnh tự nhiên như vậy.

Là vì ... Tính cách của anh trước giờ vẫn kiên định, hào phóng? Hay vì anh vốn là người đàn ông như thế?

Hắn rồi.

“Anh ... Không sợ chút nào sao?” Cuối cùng Lạc Hiếu vẫn lên tiếng khẽ hỏi.

Dưới ánh sao, anh hạ mắt nhìn cô, ánh mắt anh còn sáng hơn cả sao trên trời. Bỗng nhiên Lạc Hiếu phát hiện, dù anh có ngồi, lưng anh vẫn thẳng tắp, cường tráng như một gốc thông.

Dường như cảm thấy câu hỏi của cô rất thú vị, anh nhìn chăm chăm cô, cười: “Những việc này, trước giờ anh vẫn không sợ. Chỉ có chúng nó mới sợ anh.”

Bên tai Lạc Hiếu dường như có gì đó vỡ tan.

Lúc này cô mới ý thức được, trên người đàn ông trước mặt, rõ ràng còn có một loại khí chất mơ hồ nào đó.

Đó rõ ràng là loại khí chất mà cô quen thuộc, cô yêu thích, nhưng đó cũng là thứ mà cô sợ nhất ...

KHÁCH ĐẾN TỪ NƠI NÀO

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Hàn Thác ngồi chồm hổm trên mặt đất, bật đèn pin soi dấu dấu chân bị mất một nửa trên mặt đất.

Lại ngẩng đầu, nhìn quanh phòng một lần, đại khái trong lòng đã có phán đoán.

Cảnh sát hình sự Tiểu Đàm vội vàng tiến đến gần, trông thấy Hàn Thác đeo bao tay trắng, đi giày. Mẹ nó! Thứ chất liệu kia nhìn là biết cao cấp hơn cái cảnh sát nhỏ bọn họ dùng. Hơn nữa nhất cử nhất động của Hàn Thác thoát nhìn rất tỉ mỉ chuyên nghiệp. Tiểu Đàm không nhịn được khen ngợi: “Anh Hàn! Anh không nói chắc chúng tôi cũng không biết thì ra trước đây anh cũng làm cảnh sát hình sự ở Bắc Kinh! Thủ pháp của anh, chắc chắn ... Thế nào, phát hiện gì sao?”

Hàn Thác đứng lên. Bên cạnh là mấy cảnh sát đang hiếu kỳ. Đường nhiên, cũng có người tay chân luống cuống.

Thành phố nhỏ vắng vẻ, vài thập niên qua chưa từng phát sinh án mạng. Trình độ của những cảnh sát hình sự này không cao, cũng có thể thông cảm được. Lúc đầu Hàn Thác thấy bọn họ đến thủ pháp miễn cưỡng và biểu cảm căng thẳng, mới để Lạc Hiếu chờ ở ngoài phòng, còn mình lên trên.

Thật ra không nên lên trên đó.

Sớm quyết tâm quên hết quá khứ. Nhưng dòng máu của một cảnh sát hình sự, lưu chuyển trong cơ thể dù chỉ một ngày, cũng không hề suy giảm

đi.

Huống chi, chứng kiến hiện trường gây án đâm máu bạo lực như vậy, anh nhịn không được, có chút ngửa ngáy tay chân.

Đàn ông luôn luôn nghiện mấy vài ba thứ. Bây giờ anh vẫn chưa chính thức có bạn gái, thỉnh thoảng phạm giới cũng không sao.

Nghĩ tới đây, trong lòng Hàn Thác như có cơn gió mát lạnh lướt qua. Hai mắt sắc bén nhìn chăm chăm thi thể trên mặt đất, trong lòng dường như rõ ràng hơn.

“Hung thủ là phụ nữ!” Hàn Thác lên tiếng.

Đám cảnh sát của thị trấn nhỏ khẽ giật mình.

“Không, không thể nào...” Tiểu Đàm biến sắc, “Phụ nữ ra tay lại độc ác như vậy!”

Hàn Thác cười lạnh: “Các cậu không biết? Một khi phụ nữ hung hãn so với đàn ông còn tàn nhẫn hơn gấp mấy lần. Chút chuyện này có đáng là gì? Anh đây đã từng thấy qua, kém xa...” Cuối cùng anh không nói thêm gì nữa, anh bỏ qua ánh mắt tò mò của đám cảnh sát, ngón tay chỉ ra cửa: “Lúc phát hiện thi thể, cửa chính, cửa sổ, đều không có dấu vết bị hư hại. Hàng xóm cũng không nghe thấy bất kỳ động tĩnh gì —— Hung thủ có quen biết với nạn nhân.”

Đám cảnh sát gật đầu.

Lúc phát hiện thi thể, hạ thân trần trụi. Nạn nhân là Tạ Hoa, thân hình cao lớn cường tráng, nhưng trong phòng không có bất kỳ dấu vết giày dẫm. Rất có khả năng đang ngủ thì bị giết chết. Nhưng quần và quần lót đã cởi ra, ném ở đầu giường. Chénh một bên bắp đùi còn có tinh trùng, cho nên...”

Tiểu Đàm bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Chẳng ... chẳng lẽ... Hẳn ta bị người phụ nữ ngủ cùng giết chết!”

Hàn Thác gật đầu, nói tiếp: “Dĩ nhiên, ngủ chung với một người đàn ông, có thể là phụ nữ, cũng có thể là đàn ông. Chứng cứ có tính quyết định nhất chính là dấu chân trên đất.” Anh chỉ vào vũng máu bên cạnh thi thể: “Chỗ này có mấy dấu chân của phụ nữ, dính máu, size 37, giày vải. Chiều cao khoảng 165-170 centimet, nặng khoảng 45-55 ký, dáng người hơi gầy, theo nhịp chân, là người còn trẻ khoảng từ 20-40 tuổi. Hung thủ cắt đứt ‘lão nhị’ của Tạ Hoa, có thể thấy được cô ta cực kỳ căm hận vật này, tất nhiên là từng chịu thương tổn về mặt tình cảm. Đi tìm đi, người phụ nữ này có quan hệ tình, tài, thù hận, xích mích với Tạ Hoa. Hỏi hàng xóm xung quanh xem có người chứng kiến hay không. Thị trấn lại ‘lớn’ như vậy, quan trọng nhất phải điều tra những người phụ nữ không có chứng cứ vắng mặt tại hiện trường.”

Đám người Tiểu Đàm trừng lớn mắt: “Hàn ca, anh đúng là quá trâu bò! Chỉ xem hai dấu chân, đã có thể suy đoán được nhiều như vậy! Ha ha, chúng ta đã có phương hướng phá án rồi!”

Hàn Thác chỉ cười nhạt một tiếng, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa nói: “Chờ mấy chuyên gia trên thành phố tới, cũng sẽ có kết luận giống như vậy. Đi, lát nữa cần ghi chép khẩu cung thì gọi tôi.”

Đẩy cửa đi ra ngoài, lại giống như đến một thế giới khác.

Mùi máu tươi vẫn còn quanh quẩn ở chóp mũi, nhưng mùi thơm của lá cây trong sân cũng nhẹ nhàng len lỏi đến. Tựa như tâm tình của anh lúc này. Trong sân có không ít người đi tới đi lui, vẻ mặt ai cũng hoảng hốt, tình cảnh rối loạn. Hàn Thác ngẩng đầu, Lạc Hiếu vốn dĩ phải đứng phía sau cây giờ đã không thấy đâu. Là do quá nhiều người nên ... tránh đi sao?

Cô gái này, nói chờ anh, lại không chờ. Hàn Thác đi dưới ánh đèn đường hiu hắt, hai tay nhét vào túi quần, chậm rãi về nhà.

Anh trở lại khách sạn, đã khuya rồi. Vừa đẩy cửa ra, Lạc Hiếu ngồi trong phòng trên lầu cũng nghe thấy được.

Dù sao trong sân cũng yên tĩnh.

Lạc Hiếu ngồi trước cửa sổ, không động đậy. Cách giấy dán cửa sổ mờ nhạt, có thể nhìn thấy bóng dáng người ấy trong sân.

Nhưng cũng có người nhiệt liệt hoan nghênh Hàn Thác trở về.

Đó chính là Tiểu Mai, suốt cả tối trong lòng cô ta căng thẳng và sợ hãi. Cô cố gắng đợi đến nửa đêm, chính là muốn hóng hớt câu chuyện từ Hàn Thác. Gặp anh đi đến, một phát bắt lại: “Anh, anh! Thế nào? Có phải Tạ Hoa bị người ta chặt thành bảy tám khúc không? Lão nhị còn bị cắt đem phơi khô rồi? Này, này, sao anh không nhìn em, em nói chuyện với anh, anh nhìn đi đâu vậy?”

Hàn Thác không thèm để ý đến cô ta, ngẩng đầu, liếc mắt trông thấy Lạc Hiếu ngồi cạnh cửa sổ. Đèn còn bật, trên cửa sổ phản chiếu một bóng người. Cô vẫn chưa ngủ.

Đang đợi anh?

Nếu cô có thể ngủ ngon giấc, đó mới thật sự là không tim không phổi. Anh có chút sung sướng.

“Không thể trả lời!” Hàn Thác ném cho Tiểu Mai một câu như vậy, rồi xoay người lên lầu.

“Này_ _ _” Tiểu Mai oán giận mà nhìn bóng dáng kiên định kia, lại hù người! Hơn nửa đêm còn bày đặt cho ai xem đây!

Cô ta còn đang trách móc, mắt thấy Hàn Thác đi dọc theo hành lang lầu hai, cứ đi thẳng vào trong, bước chân còn rất nhanh. Đi đi đi . . . Đây không phải là . . .

Tiểu Mai trừng lớn mắt, giơ tay lên che miệng lại, trông thấy anh đẩy cửa phòng Lạc Hiếu, bước vào, sau đó trở tay đóng cửa lại.

Mẹ nó!

Biết ngay hai người bọn họ có chuyện mờ ám!

Nghĩ không ra ông chủ trước giờ coi sắc đẹp như rác rưởi, không ngờ lại có ngày nhiệt tình như lửa!

—

Hàn Thác đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Lạc Hiếu ngồi bên cạnh giường. Cơ thể mảnh mai, vô cùng trầm tĩnh.

Hàn Thác đi đến phía sau cô, cảm giác muốn ôm cô một chút, nhưng lại sợ mạo phạm đến cô. Cuối cùng ngồi xuống bên cạnh, liền bắt gặp cơ thể cô run rẩy dưới ánh đèn.

“Sao lại về trước?” Anh thấp giọng hỏi.

“Quá nhiều người.” Cô đáp.

“Ừm.”

“Cảnh sát sẽ bắt được hung thủ sao?”

“Được! Chỉ là vấn đề thời gian.”

Hai người lại im lặng một lúc, anh nghiêng đầu hôn cô. Nụ hôn này còn dài và nhiệt tình hơn so với ban ngày. Tay của anh đặt ở eo cô, tay còn

lại nắm chặt tóc cô. Vì vậy cả người cô đều bị anh khống chế, dường như biến thành một dòng nước, chạy không thoát khỏi lồng ngực anh.

Hôn cho đến khi hai người đều thở gấp, mới ngừng lại. Anh cúi đầu xuống, tựa trán vào trán cô, nhẹ giọng hỏi: “Lạc Hiếu, thích không?”

Lạc Hiếu suýt muốn khóc, cô không có đáp án khác.

“Thích...” Sinh thời ... thích đến chết đi được. Từ lần đầu tiên gặp anh, cô đã biết mình rơi vào lưới tình.

Khóe miệng của anh tràn ý cười, giọng nói khê khàng hơn: “Vậy chúng ta cố gắng một chút, tranh thủ từ đây về sau mỗi ngày anh đều đến hôn em.”

Nước mắt của Lạc Hiếu rơi xuống.

Anh cúi đầu, cọ cọ vào khuôn mặt cô: “Cô bé ngốc... Khóc gì chứ, giống như anh bắt nạt em vậy...” Nói đến đây, anh nở nụ cười.

Đáp lời anh chính là ... đôi bàn tay Lạc Hiếu nhẹ đặt lên hai vai anh. Hàn Thác ngược mắt nhìn cô, theo lực cánh tay cô ngã xuống giường.

Lạc Hiếu cúi đầu, mặt lúc đỏ lúc trắng: “Em không muốn mãi mãi, em chỉ cần hiện tại.”

Hàn Thác im lặng nhìn cô.

Một cô gái lang thang một mình, cô gái dũng cảm lại lương thiện, lộ ra vẻ mặt kiên quyết dứt khoát. Tựa như mang theo dũng khí của thiêu thân lao đầu vào lửa. Cả người cô nằm gọn trong lồng ngực anh, giờ tay cởi áo thun, chỉ còn lại nội y. Chỉ một động tác này thôi đã lấy hết đi sự ngượng ngùng và điên cuồng của cô, gương mặt cô đỏ ửng, đưa tay ôm lấy anh.

Hàn Thác rất muốn uống nước để làm dịu yết hầu khô khốc. Lạc Hiếu ngồi lên người anh khiến toàn bộ cơ thể trở nên căng cứng. Cô ngẩng đầu, vẻ mặt si ngốc, từ từ hôn từ cổ của anh đi xuống. Quả thật, lúc này anh rất muốn đè cô xuống xem cô còn dám ngang tàng như vậy không.

Nhưng Hàn Thác vẫn nhịn được. Anh bắt được cánh tay cô, từ từ nâng cô lên. Khuôn mặt Lạc Hiếu càng đỏ hơn, cô quay người muốn xuống giường. Hàn Thác lại kéo cô vào trong lòng, nhìn chăm chăm, nói rành rọt từng chữ: “Lạc Hiếu, anh biết em đang nghĩ gì. Anh không muốn mình chỉ là một nhánh cây cứu mạng. Anh muốn mình là một gốc cây, cắm rễ sâu trong tim em. Đó mới chính là tình yêu mà Hàn Thác anh muốn.”

Lạc Hiếu không nói thêm bất kỳ lời nào.

Cuối cùng lấy tay che mặt, nói ra một câu: “Rất xin lỗi!”

Hàn Thác cười: “Em xin lỗi gì chứ? Là anh chiếm tiện nghi.” Anh kéo tấm mền bên cạnh quấn quanh người cô, sau đó trầm giọng nói: “Ôi, đáng người em thật tuyệt! Thật thèm muốn ‘tương lai’ của anh.”

Rốt cục, Lạc Hiếu vẫn bị anh chọc cười.

Anh hít sâu một hơi, đứng lên: “Anh đi, ở lại nữa, anh không biết mình sẽ làm chuyện gì nữa. Nhóc con, sáng mai em muốn ăn gì?”

Lạc Hiếu ngẩng đầu lên nhìn anh.

Ngọn đèn trong phòng mờ ảo, chiếu lên gương mặt ôn nhu của hai người.

Cô trầm mặc.

Anh rất kiên nhẫn chờ đợi.

Giống như đã phát hiện rất nhiều chuyện, nhưng cũng hình như hoàn toàn không biết gì cả.

Lạc Hiếu cảm giác mình không thể cự tuyệt anh, thật sự không thể.

Suốt cuộc đời này, lần duy nhất gặp nhau ở nơi chân trời xa xăm.

Duy nhất, không cách nào kháng cự.

“Cháo ... và sữa đậu nành đi.” Cô nói.

Đôi mắt Hàn Thác trở nên thâm sâu, anh khẽ cười: “Được!”

Lúc quay người, khóe mắt thoáng liếc nhìn bóng của Lạc Hiếu in trên mặt đất, mảnh mai lại nhẹ nhàng. Tiếp theo liếc xuống giày của cô, là loại giày vải thường thấy, có lẽ cô mua sau khi vào thị trấn. Với thị lực của Hàn Thác, nhìn sơ là biết được số đo. Trong lòng anh khẽ giật mình, lại nghĩ đến vóc dáng của Lạc Hiếu... Nội tâm Hàn Thác mãnh liệt run lên, anh đang làm gì? Âm thầm bật cười, lại mắc bệnh nghề nghiệp rồi.

Anh đẩy cửa rời đi.

Chỉ còn mình Lạc Hiếu, ngồi một mình trong màn đêm. Mãi đến khi nghe thấy tiếng anh xuống lầu, đi vào phòng, Lạc Hiếu mới rầu rĩ nằm xuống. Trên chăn vẫn còn phảng phất hơi ấm từ bàn tay anh, Lạc Hiếu đắp kín người, nhắm mắt lại, nhất thời không biết lòng mình đang buồn hay vui. Cuối cùng, chỉ có một ý nghĩ ngu ngốc, cô lẩn qua lẩn lại ngẫm nghĩ —— Nếu như cuộc đời cô, không đi lầm đường lỡ bước thì tốt biết bao!

Nếu như, năm đó Lạc Hiếu một thân trong sạch; tại đây, tháng này năm này được gặp Hàn Thác, thật tốt biết mấy!

Sáng sớm hôm sau, mặt trời ló dạng, mây trắng bông bành, trời trong vắt an lành.

Hàn Thác vẫn thức dậy thật sớm theo thói quen, chuẩn bị bữa sáng. Trong bếp phát ra tiếng động.

Trên lầu, Lạc Hiếu đã ngồi đó một mình từ rất sớm.

Nghे tiếng động, cô đẩy cửa sổ ra một khe nhỏ, đủ trông thấy Hàn Thác đi ngang qua tán cây, mái tóc đen che khuất gương mặt anh.

Lạc Hiếu cắn nhẹ bờ môi.

Anh nói, muốn làm một gốc cây, cắm rễ trong tim cô.

Cũng không biết ngay tại thời khắc này, cô như đứng cheo leo trên vách núi cao nhìn sóng biển cuộn cuộn phía dưới. Còn anh là người lái thuyền duy nhất sẽ đưa tay kéo cô lên bờ. Thế nhưng, chỉ cần cô không chú ý, ngay tức khắc sẽ chịu cảnh thịt nát xương tan.

...

Hàn Thác, em cũng rất muốn trở thành một thân cây, bám vào song cửa sổ, chỉ cần anh ngẩng đầu là có thể nhìn thấy.

Đời này gặp gỡ, một cái nhìn thoáng qua, chính là mãi mãi.

Rồi một ngày nào đó, chính lá cây của em cũng không có cách nào hít thở.

KHÁCH ĐẾN TỪ NƠI NÀO

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Hàn Thác đứng trên thang chữ A, đang với lấy thịt khô và lạp xưởng. Đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân trên lầu, anh ngoảnh lại nhìn một chút, trông thấy ống quần màu đen.

Trong lòng anh nảy sinh một suy nghĩ, ra quyết định rất nhanh treo thịt khô lên vị trí cao hơn, sau đó từ trên thang chữ A nhảy xuống, lại gấp bỏ vào một góc tường, tự mình lại nhào vào nhà bếp, động tác liền thoảng.

Qua vài giây, khi nhìn thấy Lạc Hiếu xuống lầu, cô cũng chạy vào nhà bếp, trông thấy Hàn Thác mặc T-shirt trắng, thắt tạp dề màu đen, cúi xuống xào rau, cô khẽ dao động.

“Cứ thế nhìn anh thôi à?” Hàn Thác thờ ơ lên tiếng.

“Tài nấu nướng của anh học từ ai đấy?” Lạc Hiếu lấy một quả táo trên cái khay nhỏ cạnh cửa, cắn một cái.

Hàn Thác thoáng nở nụ cười, xuống dao như gió: “Hồi đó đi làm, sao nấu cơm được? Cũng chẳng kén chọn, thức ăn bỏ hộp cũng như làm cho heo ăn vậy, đói quá thì cũng phải chén sạch. Hai năm trước... bỏ việc, nghĩ đến chuyện kinh doanh khách sạn, nấu nướng rồi đủ thứ, tự học, rồi dần dần rèn giũa.”

Lạc Hiếu không hề lên tiếng. Chỉ cảm thấy miếng táo trong miệng có chút ngọt, lại có vài phần đắng chát. Cái đắng chát ấy như quá khứ đã qua: Em và anh chưa từng biết nhau.

Hàn Thác giương mắt nhìn cô: “Còn em? Tài nghệ thế nào?” Anh nhìn vào những ngón tay thon nhỏ trắng nõn của Lạc Hiếu, trong tiềm thức một cô gái dịu dàng nữ tính thế này, tài nấu nướng nhất định phải thuộc hàng khá giỏi: “Chẳng lẽ thâm tàng bất lộ, cao thủ giấu nghề?” Anh khẽ cười nói.

Không ngờ khuôn mặt Lạc Hiếu ửng đỏ, ném hạt táo vào thùng rác, thành thật thổ lộ: “Món gì em làm cũng không ăn được.”

Hàn Thác rất muốn cười, nhưng lại nể mặt nên nén nhịn.

Dường như để cứu vãn tình thế, Lạc Hiếu đặc biệt nhấn mạnh: “Nhưng mà trước đây ba mẹ em nấu cơm cũng ngon lắm. Xíu mại, cá hấp, măng tây xào ... ăn ngon ngang ngửa với mấy nhà hàng có tiếng đó. Khi ấy, có rất nhiều bạn bè thích đến nhà em ăn cơm. Cũng do tài nấu nướng của ba mẹ quá tuyệt nên em mới không biết nấu. Em cho rằng, nếu như năm đó học qua, bây giờ tài nấu nướng, chắc cũng rất đáng khen thưởng...”

Câu cuối cùng còn chưa dứt, Hàn Thác đã nhoén miệng cười bắt lấy khuôn mặt của cô, cúi đầu hôn cô. Ngón tay anh vẫn còn dính nước, phảng phất mùi cà rốt và bắp ngô. Tay kia thì len giữa lưng cô và vách tường. Đây chính là nụ hôn ngọt ngào, thuần khiết nhất mà Lạc Hiếu trải qua. Cô bị hôn đến mức toàn thân run rẩy, cảm giác như có bàn tay của ai đó đang vỗ về. Cô biết, thứ đó thật ra là hơi thở của anh.

Hôn đến khi gương mặt cô đỏ ửng, Hàn Thác mới sung sướng, khẽ vỗ lên lưng cô một cái: “Mau đi giúp anh lấy một miếng thịt khô xuống. Buổi trưa làm thịt khô xào hoa tỏi. Không bỏ ớt.”

“Vâng!” Lạc Hiếu tránh ra hai bước, quay đầu thấy anh vẫn còn nhìn mình, trên gương mặt vui vẻ vẫn phấp phồng. Lạc Hiếu bước nhanh về phía anh, ngẩng đầu, hôn phớt lên mắt anh một cái, sau đó mới xoay người đi ra ngoài.

Hàn Thác sờ sờ khuôn mặt của mình, cảm giác gì đây nhỉ ... trong lòng dường như ẩn chứa một loại vui sướng vụng trộm. Rốt cục, sau một khoảng thời gian dài trốn trong ngọn núi hẻo lánh đã có thể bước ra ngoài, dừng cảm, khát khao muốn có được hạnh phúc. Và cô bước đến tựa như một hồ nước sâu trong vắt, khiến anh không thể kìm nén mà nhảy xuống.

Còn ngoài sân, Lạc Hiếu dựa theo lời dặn của anh, leo lên thang chữ A, đang đánh vật với mớ thịt khô. Nhưng chúng nó vẫn cứ lủng lẳng trên cao như vậy, cô đã đứng trên bậc cao nhất của thang chữ A, nhón chân lên cũng không tới. Cố gắng vài lần, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, ngoảnh đầu lại, liền trông thấy Hàn Thác đứng tựa vào cạnh cửa nhà bếp, cúi đầu cười. Phút chốc hiểu ra: Người này cố ý.

Có ấu trĩ không cơ chứ!

Lạc Hiếu tức giận: “Tự anh đến lấy đi.” Ra bộ muốn leo xuống. Hàn Thác bước đến hai bước, giữ thang: “Đừng mà, anh vừa rửa tay xong. Nếu không nhảy em nhảy lên xem có thể được hay không. Không phải em thật sự có khả năng đó sao? Yên tâm, nếu như ngã xuống, anh ở dưới đỡ em!”

“Thật chứ?” Lạc Hiếu bán tín bán nghi nhìn anh.

“Ừm!” Hàn Thác một tay chống cằm, nhìn cô: “Nếu không thì em nhảy thử một lần xem sao? Đây, hướng về chỗ này này.”

Khuôn mặt của Lạc Hiếu nóng hổi, nhỏ giọng nói: “Anh cố ý!”

Giọng Hàn Thác còn nhỏ hơn: “Ấy, em biết rồi à.”

...

Trong phòng, chỗ đứng lớn bằng gang tay, nhà bếp, hành lang, ở bên trong hai người dây dưa đến tận trưa. Ngay cả cái thang chữ A hàng secondhand, mua mất năm mươi tệ, cũng được ông chủ trưng dụng làm

công cụ để đùa giỡn. Cứ tiếp tục thế này, chỉ sợ khóm hoa này, đám cỏ kia, luống khoai tây và cải trắng trổ trong sân này, khắp nơi đều để lại vết tích yêu đương mờ ám.

Tiểu Mai ngồi chồm hồm trong sân, lặng lẽ tưới hoa.

Mình không nghe thấy, mình không nhìn thấy, mình không cảm nhận được gì ...

Bởi mới nói khi yêu đương thì thiên lôi cũng không sợ, cô nàng Tiểu Mai tuy là người từng trải, nhưng ông chủ vừa mới ra tay đã đến thế này, không then thùng, không gấp gáp,, thậm chí khiến cô ta tự cảm thấy xấu hổ.

Buổi trưa, Tiểu Mai tự mình ra ngoài kiếm ăn. Chỉ còn lại Hàn Thác và Lạc Hiếu ở nhà, ăn tối dài xào thịt và cải thìa thơm phức. Sau khi ăn xong, Lạc Hiếu xung phong nhận nhiệm vụ rửa chén. Còn Hàn Thác tựa vào ghế dựa ở hiên nhà nghỉ ngơi, đột nhiên cảm thấy khoảng sân thuận mắt hơn rất nhiều. Suy nghĩ một chút, thì ra ‘bóng đèn’ Tiểu Mai kia rất cuộc cũng biết lần đi.

Trẻ con dễ dạy. Hàn Thác quyết định bắt đầu từ tháng sau, sẽ tăng thêm cho cô ta mười đồng tiền lương.

“Buổi chiều em qua bên kia thu dọn, có thể khuya lắm mới về.” Trong phòng bếp vọng ra âm thanh của Lạc Hiếu. Bên kia, chính là căn phòng cô vừa thuê.

Hàn Thác nói: “Buổi chiều làm xong việc, sẽ đến tìm em ngay.”

“Nếu như anh bận quá thì đừng đi, tự mình em lo được.” Giọng nói của Lạc Hiếu khựng lại một chút: “Anh đã giúp em rất nhiều.”

Hàn Thác quay đầu nhìn vào nhà bếp, anh khẽ lên tiếng: “Nhiều gì chứ, nhìn xem kết quả của chúng ta hiện tại coi ... Không tính là nhiều.”

Giọng nói của anh hơi nhỏ, giữa tiếng xối nước chảy ào ào, Lạc Hiếu không nghe rõ: “Cái gì chứ?”

Hàn Thác cười một tiếng: “Không có gì. Vậy em cứ từ từ mà rửa, anh đây đi ra ngoài. Tối đón em đi ăn.”

Lạc Hiếu cầm khăn lau nhẹ vành chén đĩa, nghe thấy anh tự xưng ‘anh’, có hơi buồn cười. Trong lòng tỉ mỉ tính toán một chút, trên giấy phép kinh doanh khách sạn có ngày sinh của anh mà, anh lớn hơn cô bốn tuổi.

Người đàn ông này, thi thoảng lạnh lùng, thi thoảng đáng yêu. Đôi khi nhạy cảm, đôi khi lại chậm chạp. Mấy ngày trước anh đột nhiên hôn cô, ngay cả cô cũng không ngờ. Nhưng có lúc ngẫm nghĩ, ngày đầu tiên bọn họ gặp mặt, anh ở trong sương sớm nhìn vào mắt cô, ánh mắt lại thâm sâu tựa biển, rồi nhớ đến cũng có một ngày họ gặp nhau hai bên còn trao nụ hôn, cứ như là chuyện đương nhiên vậy.

Thế nhưng hôm nay, Hàn Thác không đúng hẹn đến ăn cơm cùng cô. Tuy nhiên, Lạc Hiếu cũng không lo lắng. Căn phòng mới kia rất lớn, suốt cả buổi chiều cô ở đây quét tước, còn chưa dọn xong một góc nhỏ. Đợi đến khi cô tắt đèn đến thắt lưng cũng mỏi nhừ, ngẩng đầu lên nhìn sắc trời, phát hiện cũng đã bảy tám giờ. Hàn Thác còn chưa đến. Cô lấy di động gọi cho anh, không có người nghe. Lạc Hiếu cũng chẳng thèm để ý, ném điện thoại sang bên cạnh, ngồi xuống một đồng hồ đặc hỗn độn, gặm một miếng bánh mì nhỏ, uống nước, bữa tối cũng xong.

Bầu trời Vân Nam tối nhanh hơn trong nội lục nhiều. Khoảnh khắc hoàng hôn buông xuống, ánh sáng trải dài, núi như người, nước như mộng.

Lạc Hiếu cúi đầu ăn được một lúc, một thân một mình ở một nơi tịch mịch thế này, đã trải qua hơn một năm. Nhưng lúc này, cảm giác lại không

giống như trước. Có người, ở ngay dưới chân núi, như mây trôi, như biển rộng, thoát chốc chiếm giữ cuộc sống của cô.

Lạc Hiếu biết, nơi đáy lòng mình vĩnh viễn cô quạnh, không cách nào cứu vãn. Cho dù là Hàn Thác cũng không thể.

Nhưng lúc này đây, cô vẫn muốn có được hạnh phúc. Muốn ông trời mở mắt một chút, cho cô tránh được lần này.

Trên đời khó mà gặp được một người như Hàn Thác. Cô biết.

Giờ tay nhắc chân là anh, mặt trời mọc của Lạc Hiếu cũng là anh. Bắt đầu từ ngày ấy, trong cơn mưa anh mở cửa đón nhận và giúp đỡ cô, cô thật sự đã lưu luyến không nỡ buông tay.

...

Xế chiều, Hàn Thác đến đồn cảnh sát một chuyến. Không bởi vì thứ gì khác, vụ án kia chưa phá được, đương nhiên trong lòng anh quanh quẩn mãi không thôi. Hơn nữa anh cũng không yên tâm với năng suất phá án của đám cảnh sát trong cái trấn nhỏ này.

Quả nhiên, vừa đi vào văn phòng cảnh đội, đã thấy bọn Tiểu Đàm mặt ủ mày ê ngồi ở đó.

“Ôi, Hàn ca, Hàn ca... Bọn em đi tìm theo lời anh, nhưng mà thật sự không tìm ra được kẻ tình nghi.”

Hàn Thác khoan thai ngồi xuống, lại sai cậu cảnh viên bên cạnh rót cho mình chén trà, sau đó mới chậm rãi lên tiếng: “Tình hình thế nào?”

“Mấy con phố gần nhà nạn nhân đều có camera, nhưng mà không chụp được bất cứ kẻ nào khả nghi, chỉ là những người bán hàng rong qua lại thường ngày trên đường, và khách du lịch.” Tiểu Đàm lên tiếng: “Bọn

em vừa hỏi thăm một chút về quan hệ nam nữ và tình hình tài chính của nạn nhân. Mấy năm trước anh ta và vợ ly hôn, là do dây dưa với kế toán. Tuy nhiên, khi bọn em tìm đến nhà của cô kế toán thì cô ta sợ hãi, khẳng nói tối hôm đó cô ta trực ở xưởng, có chứng cứ chứng minh vắng mặt ở hiện trường, hơn nữa kích thước chân cũng không phù hợp. Về mặt tiền bạc, nạn nhân cũng không hề thiếu nợ, cũng không có bất hòa. À, đúng rồi, anh ta cũng vài lần ra ngoài tìm mấy cô gái, nhưng đều thanh toán sòng phẳng, dù sao cũng không đến mức vì chuyện này mà bị giết đâu. Vợ trước của anh ta đã vào thành phố làm việc từ lâu cũng không liên quan đến vụ án này.”

Hàn Thác suy nghĩ một chút, châm điếu thuốc, mở miệng: “Chúng mình rằng đó là do người quen gây án.”

Đám người Tiểu Đàm ngẩn ra.

Hàn Thác phui đi làn khói, cười nhạt: “Gió thổi không dấu vết, nhưng người đi nhất định có vết chân. Hung thủ lại không có bản lĩnh từ trên trời bay xuống, sao có thể tránh khỏi tầm mắt của các cậu? Rất có thể là người quen, nên các cậu mới không chú ý đến. Ở một cái xó xỉnh nào đó chúng ta không thấy được, bằng cách thức nào đó, hung thủ và người chết cấu kết. Nạn nhân là một ông chủ nhỏ khôn khéo thông minh, sẽ không đơn giản bị đánh lừa như vậy, nhất định là thường xuyên tiếp xúc với hung thủ. Sau đó ‘nước chảy thành sông’, có cơ hội tiếp cận, gây án.”

“À...”

“Điều tra cẩn thận lại một chút.” Hàn Thác nói tiếp: “Cho dù là ở trấn nhỏ, người chúng ta thân thuộc như cháo, cũng phải cẩn thận điều tra. Chỉ cần là người phụ nữ phù hợp với điều kiện của đối tượng tình nghi đều phải điều tra. Tôi có dự cảm, lần này hung thủ, không phải cô kế toán, gái bán hoa hay vợ trước mà là một người có thể chúng ta không bao giờ nghĩ đến. Cái này là hợp lý nhất.”

“OK! OK!” Mấy cảnh viên nghe lời Hàn Thác nói xong vừa mơ hồ vừa phấn khởi.

Hàn Thác lại hỏi: “Cấp trên khi nào thì đến?”

Tiểu Đàm đáp: “Mấy hôm trước trời mưa, đường bị sạt. Nghe người trên sở nói, chắc là có thể ngày mai đến.”

...

Hôm nay Hàn Thác ở đồn cảnh sát đến nửa đêm mới quay lại khách sạn.

Trong khoảnh khắc bước vào cửa, ngược đầu lên nhìn ánh trăng, mới nhớ đến bản thân mình đã bận rộn đến mức quên cả thời gian, cũng đã bỏ lỡ cuộc hẹn với Lạc Hiếu. Rút di động ra, quả nhiên có một cuộc gọi nhờ của cô.

Có nhiều đêm, máu huyết trong cơ thể như lạnh, như nóng. Nhưng cảm giác đã lâu lắm rồi. Giống như một con đường đã định trước trong sinh mệnh, cho dù bạn có cách xa con đường này đến mấy, nó vẫn như cũ, bất cứ lúc nào cũng ở ngay dưới chân bạn.

Hàn Thác ngẩng đầu lên, nhìn về phía gian phòng của cô, đèn đã tắt. Phòng chừng cô đã ngủ say. Hàn Thác không muốn náo động đến cô, trực tiếp về phòng mình ngủ. Trong đầu vẫn còn suy nghĩ, ngày mai sẽ làm thứ gì ngon cho cô đây?

Mãi cho đến hừng đông hôm sau. Hàn Thác mới phát hiện hóa ra Lạc Hiếu suốt đêm không về, căn bản không ở trong phòng. Hỏi Tiểu Mai, Tiểu Mai dụi dụi mắt đáp: “Em không biết đâu, mười hai giờ hôm qua em đã ngủ rồi, cô ấy chưa về à, có phải vẫn còn ở nhà bên kia không? Ông chủ à, bạn gái của mình không giữ cho chặt, còn chạy đến hỏi người khác làm gì. Ái chà, em biết rồi, lính mới, hiểu hiểu.”

Hàn Thác: “...”

Lười nhác không muốn nói nhảm với cô nhóc nữa, gọi vào di động của Lạc Hiếu, phát hiện không có ai bắt. Nhanh chóng rời khỏi khách sạn, hướng đi thẳng lên sườn núi.

Rất nhanh đến trước quán cà phê trên nền căn nhà hoang tàn đang đợi tu sửa kia của cô.

Cửa đóng, bên trong lại bật đèn, thấp thoáng có bóng người nằm bò ra cạnh bàn. Trái tim Hàn Thác thả lỏng, liếc mắt thấy hàng rào cũng không cao lắm, đoán chừng ngay cả Lạc Hiếu cũng có thể nhảy qua. Trong lòng anh bật cười, nháy mắt leo tường vào nhà, chạm đất, đẩy cửa ra, chỉ thấy Lạc Hiếu xiêu xiêu vẹo vẹo gục xuống bàn, ngủ rất say.

Hàn Thác đảo mắt xung quanh sân, đã được dọn dẹp vô cùng ngăn nắp trật tự. Những vật dụng cũ trong nhà đều bị cô ném ra ngoài, mặt đất sạch sẽ không lẫn hạt bụi nào. Trùng tu lại thêm một chút, mua thêm bàn ghế dụng cụ, tiệm cà phê của Lạc Hiếu đã có thể khai trương.

Có lẽ là nắng sớm dịu dịu, trong lòng Hàn Thác cũng dâng lên một nỗi dịu dàng. Nhìn về hướng Lạc Hiếu, trên khuôn mặt trắng nõn có vài vết bụi, bao tay vẫn còn chưa cởi. Cho dù trong giấc ngủ say, hàng mày cũng khẽ nhíu lại, lông mi dài thật dài khẽ rung.

Hàn Thác ngồi xổm xuống trước mặt cô, nhỏ giọng hỏi: “Trong mơ vẫn còn buồn phiền điều gì đây...”

Đương nhiên cô vẫn chưa tỉnh, chỉ khẽ nhíu mày một cái. Hàn Thác cúi đầu, khẽ chạm vào môi cô. Ngẫm nghĩ e rằng cô nhóc này một mình làm suốt đêm, mới có thể dọn sạch cả sân này gọn gàng ngăn nắp.

Người con gái này, quả đúng là một người giỏi lo việc nhà. Nghĩ đến đây, Hàn Thác có phần đặc ý, ngó nghiêng bốn phía, cuối cùng ngồi xuống

một cái ghế bên cạnh cô. Hạ quyết tâm, đợi đến khi cô tỉnh lại, liền “hù” cô một tiếng, dọa cô giật nảy mình. Sẽ thừa dịp cô hoảng hốt, ôm lấy. Hôn không ngừng. Đến khi cô nhóc này bình tĩnh, cũng giống như anh ‘Vừa gặp phải người, lòng đã rung động.’

Nghĩ thôi cũng thấy đẹp biết bao nhiêu. Tay Hàn Thác miết cầm, tựa vào ghế, say sưa ngắm nhìn vẻ mặt của bạn gái, luôn cảm thấy đây chính là món đồ anh đánh rơi mất.

Không lâu sau, điện thoại vang lên. Lạc Hiếu bên cạnh động đậy, vẫn chưa tỉnh hẳn. Xem ra đêm qua thật sự rất mệt.

Hàn Thác lập tức nhận điện, ra sân, cách cô đủ xa, mới lên tiếng: “Alo, Tiểu Đàm, chuyện gì vậy?”

Rõ ràng Tiểu Đàm cũng đang luống cuống: “Hàn, Hàn ca... đêm qua, lại có một người chết! Bị giết! Cùng kiểu chết với Tạ Hoa! Là cùng một kẻ làm, sát thủ liên hoàn!”

Hàn Thác ngẩn ra, nhanh chóng nói: “Tôi lập tức đến ngay.”

Đầu bên kia Tiểu Đàm vẫn còn run rẩy lập bập nói: “Nhưng phán đoán của anh không sai, nghe người trên sở nói, kết quả giám định giống như anh vậy. Từ hôm nay trở đi, họ sẽ kiểm tra toàn bộ phụ nữ chân số 37, dáng vẻ hơi gầy, cao từ 1m65 đến 1m75, bất kể là người địa phương hay khách du lịch, triển khai phương thức tìm kiếm. Đường ra khỏi trấn cũng đã bố trí trạm kiểm soát. Ngoài ra, nghe nói người trên sở muốn gặp anh một lần.”

Hàn Thác đáp: “Đã rõ.”

Cúp điện thoại, ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lạc Hiếu ở trong phòng. Trái tim chợt rung động một cái.

Anh đã biết khi này mình cảm có chỗ nào là lạ rồi.

Hai lần xảy ra án mạng, Lạc Hiếu đều ở một mình, cũng không có ai chứng mình cô không ở đó.

KHÁCH ĐẾN TỪ NƠI NÀO

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Vị đội trưởng đến từ huyện gọi là Lão Đinh, là một cảnh sát hình sự ngoài bốn mươi, mặt mũi nghiêm túc, ăn nói thận trọng. Mặc một chiếc áo da cũ, ngón tay vừa thon dài vừa thô ráp. Ánh mắt nhìn ai cũng như chiếc móc câu, vừa sáng vừa sắc.

Trước kia Hàn Thác đã gặp không ít cảnh sát hình sự lớn tuổi. Nên từ đáy lòng anh rất tôn trọng Lão Đinh, nói chuyện cũng rất khiêm tốn, khách sáo.

Lão Đinh sau khi nghe lời suy luận của anh, lại thấy một chàng trai bồng bồng sức sống, trong lòng cũng có ấn tượng rất tốt, chỉ không thể hiện ra bên ngoài mà thôi.

Những cảnh sát hình sự khác trong thị trấn, trong mắt Lão Đinh chỉ là mấy tên tay mơ ngu xuẩn, ông cũng lười nói nhiều với mấy người đó, chỉ gọi mỗi Hàn Thác sang một bên, châm cho anh thuốc, hai người đàn ông chậm rãi hút thuốc.

Lão Đinh hỏi: “Sao lại không làm cảnh sát?”

Hàn Thác cười cười: “Mệt mỏi, muốn rời ngành.”

Lão Đinh: “Ha ha, cậu mới bao nhiêu tuổi, nói mệt là mệt. Ngành này bồi dưỡng ra được một cảnh sát hình sự giỏi như cậu không phải dễ. Cậu bạn, nghĩ kỹ lại đi, sau này có thể quay lại, thì quay lại.”

Hàn Thác tôn trọng anh ta, gật đầu cười, không nói.

Nhưng sau này, khi Lão Đình sai người nghe ngóng tài liệu về chàng trai ấy, anh ta mới biết quá khứ của Hàn Thác nặng nề hơn người khác rất nhiều. Nên Lão Đình chỉ chậm chậm thở dài một hơi, biết là không khuyên nổi anh.

Đối với vụ án xảy ra trong thị trấn, hai anh em bắt đầu có cách nhìn khác nhau.

“Khả năng người ngoài gây án cực kì nhỏ.” Hàn Thác nghiêm túc nhìn đàn anh, “Sao lại nhỏ? Tôi thấy vụ án này rất bất thường. Bao nhiêu năm qua, người dân ở thị trấn này đều bình an vô sự. Đột nhiên lại xảy ra một vụ án mạng thảm khốc như vậy. Không thể loại trừ kẻ tình nghi là người ngoài được, nhất là cô gái độc thân mới từ nơi khác đến đây định cư....”

Trong lòng Hàn Thác có một hơi nóng bốc lên, cố gắng kìm lại, “Lão Đình, anh nói vậy là quá chủ quan, không hề có chút bằng chứng và suy luận khách quan nào. Anh xem, hai nạn nhân đều là đàn ông trung niên, độ tuổi tầm 45 đến 50 tuổi, góa vợ hoặc đang độc thân, không quá chú ý đến chuyện sinh hoạt nam nữ, điều kiện kinh tế khá giả. Có con, nạn nhân thứ hai thậm chí có hai người con. Nhưng khi hung thủ ra tay, những đứa con đều không ở gần đó. Vì sao hung thủ lại không chọn những người đàn ông không có con? Rõ ràng trong thị trấn có không ít người phù hợp. Tôi có cảm giác, hung thủ đang cố gắng tránh né, bản năng của người mẹ không cho phép cô ta làm vậy.... Vì cô ta cảm thấy mấy người đàn ông căn bản không xứng làm cha! Mối thù của hung thủ rất rõ ràng.... Cô ta hận đàn ông, nhất là những người đàn ông có tiền lại lẳng nhăng, cô ta hận nhất là bộ phận đó của đàn ông, cực kì căm ghét. Tôi nghi ngờ cô ấy đã từng bị đàn ông cưỡng bức. Mà cô ấy còn dễ dàng vào được nhà của nạn nhân, rõ ràng là đã quen biết nạn nhân từ trước. Người bản địa rất phù hợp với chân dung này! Người lạ, mới đến thị trấn, trong thời gian ngắn muốn biết nhiều chuyện như vậy, rồi tìm đúng mục tiêu là rất khó. Và lại, nếu như là người

lạ, một khuôn mặt mới, ra tay làm gì cũng dễ khiến người khác chú ý. Nhưng bây giờ, chúng ta lại không tra ra được chút manh mối nào!”

Lão Đinh cũng tức giận, cười lạnh: “Chân dung tâm lý tội phạm? Hàn Thác, bản phân tích này của cậu cũng quá chủ quan rồi! Vén vén hai vụ giết người, liền có thể định tính được hung thủ, thu nhỏ phạm vi? Kết luận không phải người bên ngoài? Tôi không nói hung thủ nhất định là người ngoài, nhưng lúc này cũng không thể chỉ dựa vào suy luận của cậu, loại trừ nghi ngờ đối với người ngoài. Đầu tiên là gộp hết lại, khoanh vùng các nghi phạm, đảm bảo không bỏ sót bất kì một khả năng nào. Sau đó tiếp tục thực hiện phép loại suy, loại trừ dần dần. Đây là nguyên tắc căn bản của cảnh sát hình sự. Tôi cho rằng cậu là một nhân tài, sao lại có thể hành động theo cảm tính như thế? Hay cậu muốn bao che, cô bạn ở nơi khác của cậu?”

Hàn Thác nhất thời im lặng.

Lão Đinh vốn là tên hồ ly, thấy thế cũng không nói thẳng ra, chỉ chậm rãi: “Chẳng phải trên sách có một câu thế này sao? Dù chuyện gì đi chăng nữa, cũng sẽ bắt đầu theo một quy tắc : Hoặc là là một người bắt đầu một hành trình mới, hoặc là là một người xa lạ tiến vào thị trấn nhỏ. Giờ xem xem chuyện chúng ta gặp phải là về trước hay về sau đi.”

Hàn Thác im lặng một lúc, hỏi: “Những lời này ở trong sách nào?”

Lão Đinh vừa hút thuốc, vừa xoay người rời đi: ” . À quên chưa nói với cậu, tôi còn kiêm cả chức biên kịch nữa, tất cả các bản án mà tôi từng gặp, tôi đều viết ra thành một kịch bản. Có điều, vẫn chưa có người nào tinh mắt, tìm đến tôi để xin làm phim.”

Hàn Thác: “...”

Hàn Thác đi vòng vòng trong cục cảnh sát một lúc, dừng chân ở tầng một, ngẩng đầu lên thấy mình đang ở phòng hành chính.

Trần này nhỏ, phòng hành chính cũng có mấy người quen của anh, hơn nữa bây giờ được biết anh là cảnh sát hình sự đã rời ngành, chạy đến thị trấn nhỏ này mở khách sạn, lại còn giúp cảnh sát địa phương phá án. Mấy cô gái trẻ ở phòng hành chính thấy anh, vẻ mặt bọn họ khó tránh khỏi ửng đỏ.

“Ông chủ Hàn, có việc gì vậy?” Một cô gái hỏi.

Hàn Thác cười cười: “Có thể giúp tôi kiểm tra thân phận của một chiếc thẻ căn cước là thật hay giả không?”

Cô gái kia đáp: “Ấy, cái này không thể tùy tiện tra. Có liên quan đến vụ án sao?”

Hàn Thác ngập ngừng: “Đúng, có liên quan đến vụ án.”

Cô gái kia liền gật đầu đồng ý: “Nếu vậy thì mọi chuyện lại khác, được thôi. Anh chờ một chút, giờ vẫn chưa vào giờ làm, tôi đi mở máy tính.”

Hàn Thác: “Được.”

Cô gái kia cúi đầu, bắt đầu chăm chú mở một sổ thứ trên màn hình máy tính. Còn ngại ngần nói chuyện với người bên cạnh. Hàn Thác liếc nhìn cô ấy, rồi lại nhìn ra cửa sổ. Ánh nắng chiếu xuống mặt đất, những cơn gió nhẹ đưa những tán lá, vang lên tiếng xì xào. Bỗng nhiên, khung cảnh ấy, lại khiến anh yên lòng, nhưng lại có chút khổ sở.

Khi cô gái kia mở xong hệ thống, ngẩng đầu, mới phát hiện bên cạnh cửa sổ đã không còn ai.”Ấy, Hàn Thác đâu?”

Người này chẳng phải là đang muốn tra thẻ căn cước sao, đi đâu mất rồi?

Khi Hàn Thác trở lại khách sạn, Lạc Hiếu đang nghiêm túc đọc sách trong sân. Trên tay cô là quyển

Cô gái này, đang muốn quy y cửa Phật? Hay chỉ là đang giải sầu?

Hàn Thác đi đến, rút quyển sách khỏi tay cô, dịu dàng nói: “Làm việc cả đêm, sao không ngủ thêm đi?”

Lạc Hiếu lắc lắc đầu: “Không ngủ được.”

Tình cảm hai người mới chớm nở, cả hai vẫn chưa quá quen với việc đối xử thân mật với nhau. Lạc Hiếu e dè đưa tay lên, cầm lấy tay anh. Anh liền đứng yên đấy, để mặc cho cô nắm tay. Hai người đều im lặng một lúc, Tiểu Mai ra về ‘em không thấy gì hết’ đi qua hai người.

Thế là cả hai đều cười.

“Lên lầu?” Anh thấp giọng hỏi.

Lòng Lạc Hiếu hơi nóng lên, cái nóng vừa mập mờ vừa nguy hiểm: “Được.”

Vào phòng cô, cửa sổ vẫn để mở một nửa, để nắng, gió có thể lùa vào, giống như tâm trạng của Hàn Thác lúc này. Lạc Hiếu đến cạnh bàn, rót cho anh cốc nước, Hàn Thác ngẩng đầu, để ý đến mấy thứ linh tinh mà mấy hôm vừa rồi cô mua trong thị trấn đều đã được dọn sang nhà bên kia.

“Cô nhóc, lần trước em nói đã từng tập võ? Tập ở đâu thế?” Anh hỏi.

Lạc Hiếu bưng trà tới, mỉm cười: “Em tập Taekwondo tám năm, từ khi còn bé... cha mẹ để em luyện.”

Hàn Thác thầm đánh giá cô.

Chuyện Taekwondo là thật.

Nhưng mấy lần cô nhắc đến cha mẹ mình, giọng nói đều trở nên ngập ngừng. Đó là vẻ bi thương khó che giấu, thật ra, cô là người không giỏi ngụy trang. Nhưng rất kiên cường.

“Cha mẹ em.... giờ đang ở đâu?” Hàn Thác hỏi thẳng, hai mắt cũng nhìn thẳng vào cô. Ánh mắt Lạc Hiếu chạm vào ánh mắt anh, dường như hiểu gì đó, khẽ giật mình, xuất thần.

“Họ đều không ở đây.”

Giọng cô rất nhẹ nhàng, bình tĩnh, lòng Hàn Thác đột nhiên đau xót, có phần không muốn hỏi tiếp nữa. Nhưng lại đặc biệt muốn biết nhiều chuyện liên quan đến cô hơn, biết tất cả về cô. Vạch trần toàn bộ vẻ thần bí và sâu muợn của cô.

Anh kéo tay, ôm cô vào lòng. Hai người ngồi trên giường, anh nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô, thấp giọng nói: “Xin lỗi!”

Anh vừa dịu dàng vừa mạnh mẽ như vậy, khiến cả người Lạc Hiếu nóng lên. Nhưng điều này không có nghĩa là cô mất tỉnh táo trước câu hỏi của anh. Do vậy cô liền ngậm miệng không nói, cũng không chủ động lên tiếng.

Cuối cùng vẫn là anh lên tiếng trước , cẩn thận nói bên tai cô: “Có vẻ như em rất để ý đến cảnh sát.”

Lạc Hiếu nhắm mắt lại, từ từ mở ra: “Đúng vậy!”

Trong lòng cô dường như có một ấm nước sôi, hơi nóng bốc lên cuộn cuộn, dường như muốn bao vây lấy cô. Cô từ từ cuộn chặt tay lại.

Chờ một lúc lâu, lại nghe tiếng anh khẽ hỏi: “Tối nay muốn ăn gì?”

Lạc Hiếu giật mình, nhìn lên, anh đã thả cô ra, đứng lên, sắc mặt nghiêm túc: “Ngủ một giấc tử tế đi, con gái thức khuya không tốt. Hơn nữa bây giờ...” Anh khẽ cười. “Nếu như em không ngủ, anh cũng không chắc rằng mình sẽ làm những gì đâu.”

Lạc Hiếu nhìn anh, không nói lời nào.

Anh dứt khoát đi đến cửa, lại dịu dàng quay lại nhìn cô, cười: “Ngây ra làm gì? Đi ngủ nào.”

Lạc Hiếu hỏi: “Sao anh lại không hỏi tiếp?”

Hàn Thác hỏi lại: “Em dự định nói tất cả mọi chuyện với anh sao?”

Lạc Hiếu khẽ cắn môi dưới, cô cảm giác như cả thế giới này đang dần tối đen lại.

Hàn Thác mỉm cười: “Vậy là đủ rồi. Anh cũng có quá khứ, nhưng không muốn cho bất kì ai biết đến nó. Em tôn trọng anh, em biết, nhưng trước giờ chưa từng hỏi. Chỉ dịu dàng đối xử với anh. Huy hiệu và mũ cảnh sát cũ anh để trong phòng, lần trước em thấy, nhưng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng lau sạch rồi để lại chỗ cũ. Lạc Hiếu như vậy, thì anh cũng thế. Anh sẽ không hỏi. Một cô gái yêu cảnh sát hình sự, chắc chắn không phải là người xấu.”

Nước mắt Lạc Hiếu suýt rơi xuống. Anh đưa tay xoa tóc cô, ra hiệu cho cô nhanh về nhà ngủ, xoay người muốn đi. Lạc Hiếu nắm được tay anh, ngẩng đầu hôn. Nụ hôn của cô mạnh mẽ, dùng thêm sức, suýt chút nữa cắn môi Hàn Thác chảy máu. Anh mở mắt, sững sốt trong chốc lát, sau đó liền đảo ngược lại, đè cô lên tường, nắm lấy hai tay cô, dùng sức hôn cô. Hôn khắp môi cô, mặt cô, chiếc gáy tinh tế của cô. Nụ hôn vừa cuồng dã lại vừa gợi cảm.

Lạc Hiếu cảm thấy một luồng hơi nóng cô chưa bao giờ gặp đang ăn mòn cả cơ thể cô. Cô cảm thấy bị chinh phục, cảm nhận được dục vọng đang liếm láp bên trong thân thể cô. Cô cũng bất giác đưa hai tay lên, ôm lấy phần eo gầy gò, rắn chắc của anh, vô thức vuốt ve. Hàn Thác cũng động tình, gặm cắn một lúc lâu. lại đưa tay luồn vào dưới vạt áo cô, sờ soạng một lúc, cuối cùng lại không tiến vào nữa. Anh nhìn lên, thanh âm khàn khàn: “Mau về đi. Cô gái lương thiện này, một khi đã trêu chọc người khác, đúng là đòi mạng.”

Lạc Hiếu bị anh chọc cười, anh cũng cười, hít sâu một hơi, hôn lên trán cô một cái, quay người rời đi.

Giấc ngủ này, Lạc Hiếu ngủ rất sâu, đến khi mặt trời lặn ở phía Tây, Hàn Thác đến bên cửa sổ của cô, định gọi cô dậy ăn cơm, thấy cô vẫn thờ ơ, hai tay đặt trên ngực, ngủ rất say. Nhìn rất giống một đứa trẻ.

Ngay cả trong lúc ngủ cũng tự bảo vệ mình.

Hàn Thác bật cười lắc đầu, quay người xuống lầu. Ngẩng đầu, nhìn bầu trời mờ nhạt, nghĩ đến cảnh triền miên ban ngày, càng nghĩ càng thấy kích động,

Buổi chiều anh cũng ngủ một giấc, sau khi tỉnh ngủ, đầu óc lại càng sáng suốt hơn.

Lão Đinh khẳng khẳng giữ ý kiến, sớm muộn gì cũng sẽ điều tra Lạc Hiếu, có vẻ như cô là nghi phạm số một, nhưng thực ra cô không phải là nghi phạm.

Hàn Thác quyết định, muốn đi trước cảnh sát một bước, tìm ra chứng cứ Lạc Hiếu không phải là hung thủ, tìm ra hung thủ thật sự.

Nửa đêm, trăng sáng đầu canh, Hàn Thác không buồn ngủ, một mình đi đến chỗ dốc núi kia.

Anh đến quán cà phê mà Lạc Hiếu thuê.

Anh có chìa khóa, mở cửa. Tối hôm qua hung thủ ra tay, nhưng Lạc Hiếu lại phí thời gian ở đây cả đêm. Chỉ cần cố tìm, nói không chừng có thể tìm thấy chứng cứ.

Thế là, anh tỉ mỉ tìm mấy lần trong phòng. Sau khi xem xong, chỉ nghĩ một điều, Lạc Hiếu hẳn là mất cả đêm ở đây, nên mới dọn chỗ này sạch sẽ như vậy. Nhưng thế thì sao, chỉ có thể nói về mặt tình lý, lại không thể dùng làm bằng chứng.

Cuối cùng khi đến hai gian phòng của chủ nhà, Hàn Thác lại ngoài ý muốn thấy được một thứ.

Một gian, chắc chắn là của cô. Có mấy bộ quần áo của cô, còn có những thứ linh tinh cô mua trong thị trấn, tất cả đều chuyển vào đó. Trên tường còn có mấy nhánh hoa, cách bố trí trong phòng, vừa nhìn qua, Hàn Thác đã thấy thích. Tính tình của cô khá giống anh, thanh bạch, ôn hòa, anh vẫn biết.

Còn một căn phòng khác, cũng đã được dọn dẹp sạch sẽ. Trước cửa sổ có rất nhiều chậu cây. Có mấy món đồ gỗ second – hand, đều là màu trắng, đen, xám, không quá giống một gian phòng của phụ nữ. Trên giá sách còn bày mấy quyển sách quý còn mới, trên tường có một bộ thư pháp khá ngông cuồng. Bên cửa sổ có một cái bàn thấp, bày một bộ bàn cờ, còn có một chiếc gạt tàn.

Hàn Thác đứng trong phòng này một lúc lâu, thấy cảm xúc bắt đầu tuôn trào. Xoay người, rời khỏi quán cà phê, đi về.

Vốn lòng anh có chút thông thả, chỉ có vài phần lo lắng. Nhưng khi thấy khách sạn đang đèn đuốc sáng trưng, còn có mấy người ra vào, tìm Hàn Thác xiết chặt lại.

Anh vừa vào cửa, liền thấy Lão Đình dẫn người từ trong đi ra. Hai người đối mặt nhau, Lão Đình chỉ nói một câu: “Cô ta chạy rồi!”

Lòng Hàn Thác chấn động, gầm nhẹ: “Anh thì biết gì? Không phải cô ấy!”

Lão Đình không đáp lại anh, kéo thấp mũ cảnh sát xuống, đi ra ngoài, nói lớn: “Trong đêm nay phải bắt được.”

Hàn Thác nhanh chân chạy vào khách sạn, khách, kể cả Tiểu Mai, tất cả đều kích động đứng trong sân. Hàn Thác ngẩng đầu, thấy phòng của cô mở ra, còn có hai người cảnh sát mặc thường phục đứng đó, tất nhiên là không có cô.

Lòng Hàn Thác đau xót, lý trí bắt đầu chạy loạn. Chắc Lão Đình đã sớm nghi ngờ cô, ban ngày đi tìm hiểu, nghe được có người con gái như vậy ở nơi này, mọi điều kiện đều phù hợp, nên ban đêm mới dẫn người đến tập kích. Cách làm của Lão Đình không đáng trách, nếu đổi anh thành người phải chịu trách nhiệm, anh cũng sẽ làm thế. Nhưng mà....

Anh không phải là người khác, bây giờ anh là bạn trai cô, là người thật lòng yêu cô. Anh sao có thể nhìn nhầm? Nhầm cô với tên trộm lòng dạ ác độc đã bị đồn đến đường cùng?

Hàn Thác chạy lên lầu. Hai người cảnh sát thấy thế, định cản anh, bị anh đánh tránh sang một bên, nhìn tình cảnh trong phòng, hành lý của cô tan tác mỗi thứ một nơi, tiền giấy màu đỏ nằm ở một chỗ. Cô không mang theo bất kì thứ gì, nói chung chỉ mang theo cũng là tấm thẻ căn cước luôn được đặt trong túi xách.

Hàn Thác đấm mạnh một cái lên tường. Ngẩng đầu, nhìn đốt ngón tay trắng bệch của mình, đau lòng.

Đồ... Đồ ngốc này, chạy gì mà chạy! Một người một ngựa. Vụ án này không phải do cô làm thì sẽ không có bằng chứng trực tiếp. Lão Đinh mặc dù cố chấp, nhưng chắc chắn sẽ không đổ oan cho cô. Nhưng cô lại chạy, chuyện này sao có thể nói rõ đây?

Mà đêm hôm khuya khoắt, trời đông giá rét, cô mặc phong phanh, ngoài anh thì không quen biết ai, đường đi đều bị cảnh sát chặn lại, cô có thể chạy đi đâu?

KHÁCH ĐẾN TỪ NƠI NÀO

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Đêm cao nguyên, sự lạnh lẽo thấm vào tận xương tủy. Lạc Hiếu vòng tay ôm lấy đầu gối ngồi dưới gốc cây. Từ đây nhìn về phía đằng xa, thị trấn nhỏ trông như một ngôi sao phát sáng. Ở đó, có người mà cô yêu, cũng là nơi có một cuộc sống cô mong muốn.

Vậy mà bây giờ, nơi ấy lại khiến cô trốn chạy trốn chết.

Lạc Hiếu cúi đầu, cảm giác được bản thân đang run lên, nước mắt chảy xuống, rồi lại nhanh chóng lau khô đi.

Cô không biết mình phải làm sao bây giờ. Đáng lẽ, cô phải luôn tỉnh táo đề phòng, để bất cứ lúc nào cũng có thể dứt khoát ra đi; thế nhưng, cô đã quá buông lỏng bản thân, dừng chân ở khách sạn của anh, dung túng chính mình rơi vào mộng đẹp.

Kết quả phải trả giá chính là không thể quay lại sao?

Cô kìm nén tiếng khóc của mình, không dám khóc lớn sợ có ai đó phát hiện một người con gái một thân một mình đêm khuya thanh vắng khóc như đê vỡ. Trời một màu đen, cỏ cây cũng một màu đen, ngay cả tiếng dế kêu dưới chân cũng chỉ một màu đen. Cô đưa tay chỉ thấy hình dáng năm ngón tay mờ ảo. Gió thổi cỏ lay, núi đá lởm chởm, cô ngồi yên tĩnh trong bóng tối.

Đột nhiên có người vỗ nhẹ lên vai Lạc Hiếu, cô giật mình sợ hãi thiếu chút nữa đã hét lên. Nhưng không thể bởi một bàn tay quen thuộc đã bịt miệng cô lại.

Cô kinh hãi quay người.

Trăng sáng chiếu rọi trên đỉnh đầu, anh đứng đằng sau nhìn cô. Xung quang là một mảnh tĩnh lặng, hình như không có cảnh sát.

Cô vô thức thở phào nhẹ nhõm. Nhưng lại chạm phải ánh mắt sắc như dao của anh, lồng ngực như bị siết chặt.

Cánh tay cô bị anh nắm chặt: “Tại sao thấy cảnh sát lại chạy trốn?”

Lạc Hiếu cắn môi không nói.

Hàn Thác lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, kéo cô lên: “Theo anh trở về.”

Trong lòng Lạc Hiếu như có một cơn gió lạnh thổi quá, hết lần này tới lần khác cố chấp bất động. Cuối cùng, cô vẫn bị kéo lọt vào lòng anh. Hàn Thác ôm chặt lấy cô, cúi đầu nhìn. Nước mắt cô dâng tràn khóe, tựa như hồ nước vây khốn lấy anh những ngày qua, vô cùng trong suốt, trong đó như có sóng ngầm bắt đầu dâng trào. Anh có thể thấy rõ ràng.

Trong lòng Hàn Thác vẫn là trữu xuống, thấp giọng hỏi: “Sao lại khóc?”

Lòng Lạc Hiếu đau như dao cắt: “Hàn Thác... em xin lỗi, xin lỗi... em không thể trở về được.”

Dưới tán cây, gió đã ngừng thổi.

Cô dựa vào thân cây, ngây ngốc nhìn trời. Anh ngồi bên cạnh, hút thuốc để đè nén tâm tình. Cô cúi đầu, nhìn vào chấm đỏ trên điều thuốc của anh. Kể cả giờ khắc này, anh vẫn trông vô cùng anh tuấn lạnh lùng.

“Tội gì?” Anh lạnh lùng hỏi.

Lạc Hiếu sững sờ, thấp giọng trả lời: “Giết người!”

Bàn tay đang cầm điều thuốc lá đưa lên của anh sững lại, hít sâu một hơi, anh nói: “Vô tình hay cố tình?”

Lạc Hiếu: “Vô tình.”

“Sao lại giết?”

Lạc Hiếu khẽ hoảng hốt, đây là lần đầu tiên sau bao nhiêu năm, cô hé lộ sự thật. Cô đáp: “Em không biết... lúc ấy trời rất tối, hấn lao vào phòng em, lúc ấy quả thật em không nhìn rõ gì cả, chỉ biết hấn lao đến đánh vào bàn tay đang cầm dao của em ... em...” Vành mắt cô bắt đầu ẩm ướt, nghẹn ngào: “Có thể ... đúng là em muốn giết hấn, nhưng em thật sự không biết giết người là như thế nào, khi ấy em như trong mộng, hấn nằm trên mặt đất, ngực chảy rất nhiều máu, không còn thở nữa...”

Hàn Thác trầm ngâm một lúc lâu, im lặng đến mức ngay cả Lạc Hiếu cũng cảm giác sợ hãi, còn có chút hổ thẹn. Coi như cô xong rồi, Hàn Thác vốn coi cái ác như kẻ thù bởi anh là một cảnh sát, còn kẻ xấu thì đương nhiên đều sợ cảnh sát. Cô rốt cuộc vẫn không thoát nổi. Cô cảm thấy mình thật nhục nhã. Nhưng không cam lòng, lại không thể giải thích. Không phải cô trốn tránh trách nhiệm, mà cô chỉ không muốn vì một kẻ cặn bã, phải ngồi trong tù đến cuối đời. Trước khi chết, mẹ cô còn gọi điện: “Con gái, chạy, chạy đi, không được để bị bắt. Mẹ và cha con không nỡ. Con không hề sai, tại sao lại phải ngồi tù? Chạy đến nơi nào càng xa càng tốt, tốt nhất cả đời đừng quay trở về.”

Vì vậy, năm này qua năm khác, cô trở thành đào phạm, sống chui sống lủi trốn tránh cảnh sát.

Về sau, lẩn trốn đã thành thói quen. Ngày xưa, người mà cô ngưỡng mộ nhất là cảnh sát, còn nghĩ rằng nhất định phải tìm được một người bạn

traì là cảnh sát. Nhưng bây giờ, cứ nhìn thấy cảnh sát là cô lại theo phản xạ mà sợ hãi.

Cô vốn không biết mình còn phải chạy trốn đến bao giờ nữa. Cho đến khi gặp anh. Bây giờ nghĩ lại, dường như đó là định mệnh.

Để yêu anh, để giành lấy anh.

Vốn cô định từng bước từng bước tiến tới để có thể cùng anh sống tới bạc đầu giai lão. Rốt cuộc giấc mơ này đã tan thành mây khói. Nhưng cô lại cảm thấy như được giải thoát, một sự giải thoát bi thương.

Vì vậy cô nở nụ cười, một nụ cười trong nước mắt, nói: “Hàn Thác, em xin lỗi. Em không phải cố ý lừa gạt anh, em chỉ là...”

Hàn Thác dập điều thuốc, đưa mắt nhìn cô: “Chỉ là cái gì?”

“Em...” Cô còn chưa dứt lời, cả người lại bị anh vây lấy, động tác cực nhanh, rất mạnh mẽ, không hổ là người ưu tú nhất đội cảnh sát hình sự. Cả người cô bị anh giam giữ nằm trên mặt cỏ, thân thể như rơi vào hầm băng, tâm như tro tàn. Còn anh, cúi xuống nhìn cô: “Lạc Hiếu? À không, không phải Lạc Hiếu. Nhiều ngày ở bên nhau như vậy, ngay cả tên thật của em, tôi cũng không biết. Em nói em không cố tình. Mẹ kiếp, nếu em không cố tình vậy sao còn đồng ý với tôi? Để bây giờ tôi yêu em rồi, cho rằng đã tìm được nửa kia của mình rồi, thì em lại nói mình là đào phạm? Một đào phạm giết người?”

Lạc Hiếu không thốt nên lời, cánh tay bị anh túm lấy đau như bị rút hết gân cốt, nước mắt bỗng rơi lã chã xuống nền đất.

Tất cả sự tủi thân, oan ức đều mắc kẹt trong cổ họng, không thể mở miệng.

Tim Hàn Thác cũng như bị dao cắt, sự giận dữ cũng không áp chế được: “Em cho rằng tôi không có biện pháp gì ư? Tôi cho em biết, chưa từng có tội phạm nào thoát khỏi tay tôi. Dù có những lần suýt chút nữa đã mất mạng, nhưng cho dù là những tội phạm hung ác nhất cũng chưa từng thoát khỏi. Em cho rằng mình có thể trốn chạy mãi được ư? Em cho rằng em sẽ thoát khỏi tay của tôi? Cho dù Lão Đinh không tìm thấy em, còn tôi chỉ cần một tiếng đồng hồ đã tìm thấy em ở đây rồi!”

Anh thật sự rất tức giận, những câu nói dồn dập, đầy tàn nhẫn. Lạc Hiếu tan nát cõi lòng, lắc đầu lên tiếng: “Không ... không phải... em không hề có ý định lợi dụng anh, lừa gạt anh... em làm làm sao biết được anh cũng sẽ yêu em, làm sao biết được...” Cô bỗng khóc nức lên thành tiếng.

Nước mắt cô đã chảy rơi vào xuống đám cỏ, trên mặt còn dính vài vết bùn đất . Bị anh áp chế, cô trông như một con cá thoi thóp. Hàn Thác nhìn bộ dạng thảm hại của cô, trong lòng anh nhói đau.

Trong thâm tâm anh tự hỏi, tại sao lại đi đến kết cục này, tại sao lại giằng co đến tình huống như bây giờ. Trên đường tới đây, trong lòng anh hỗn loạn suy đoán, nhưng đến cuối lại gạt bỏ mọi ý nghĩ của mình. Cho đến khi chính cô thừa nhận mình đã giết người, cảm xúc mà anh cố gắng kìm nén bỗng chốc ùa về như lũ tràn đê.

Thế nhưng Hàn Thác, mà không nên đối xử với cô ấy như vậy. Một giọng nói bỗng vang lên trong lòng anh. Suy nghĩ kỹ lại, tình cảm hai người phát triển đến mức này, chẳng phải kết quả mà anh mong muốn sao? Là anh trêu chọc cô, thương xót cô. Là anh bị sự u sầu cô độc trong mắt cô khiến cho tâm rung động. Cuối cùng, một người cô độc đã nhiều năm như anh, cuối cùng cũng đã đạt được hạnh phúc.

Cho đến bây giờ, sau khi đã biết được chân tướng sự việc, biết được cô mang tội trên người, anh có thể vứt bỏ cô sao?

Hàn Thác cảm thấy lạnh lẽo trong lòng, trong nháy mắt sức lực ở tay đã giảm đi vài phần.

Dẫu vậy, cô vẫn nằm bất động trên mặt đất, tựa như đã không còn trên cõi đời này nữa.

Ngực Hàn Thác âm ỉ đau, đưa tay kéo cô lên ôm vào lòng. Nước mắt cô vẫn thi nhau tuôn chảy, hai người đều im lặng không nói một câu.

“Quay về đi.” Anh khàn giọng nói.

Anh kéo cô đứng dậy, còn cô vẫn không nói một lời. Ánh trăng đêm nay rất sáng, có vẻ như ngày mai sẽ là một ngày đẹp trời. Anh túm lấy tay cô, kéo cô đi về phía thị trấn.

Bờ đê vắng lặng là như vậy, trong phạm vi một trăm mét, không có đến một bóng người. Bờ ruộng im lìm, trên sườn núi cách đó không xa cũng không có lấy một bóng đèn. Tay Lạc Hiếu lạnh như băng, còn tay anh lại nóng như lửa, nắm lấy cổ tay cô, băng qua con đường đất. Dưới con đê, nước chảy róc rách, xung quanh côn trùng kêu lên thành tiếng. Màn đêm yên bình nhưng trong lòng hai con người chỉ còn bi thương.

Đi được một đoạn, hai người vẫn không nói lấy một câu. Cũng chẳng biết tự lúc nào, tay Hàn Thác bất giác từ từ rơi lỏng, không còn cầm chặt cổ tay cô mà chậm rãi trượt xuống, nắm lấy bàn tay cô.

Tựa như ... dưới ánh trăng, anh nắm tay cô tản bộ nơi hoang vắng.

Lạc Hiếu cũng đã nín, toàn bộ thế giới cũng như yên tĩnh trở lại. Cô cũng nhẹ nắm bàn tay anh, anh phát hiện, nhưng cũng không phản ứng.

“Theo tôi trở về.” Anh khàn giọng, “Bình tĩnh kể lại mọi chuyện rõ ràng. Có tôi ở đây, tôi sẽ không để em ngồi tù quá một năm, cũng không để em phải chịu oan ức.”

“...Vâng.”

Tay của anh lại nắm chặt thêm một chút.

“Hàn Thác!” Cô nhẹ giọng gọi, “Sau khi trở về khách sạn, xem như hai người chúng ta chia tay sao?”

Anh yên tĩnh một lúc lâu mới đáp: “Ừ!”

“Vậy... anh đi chậm một chút được không?”

Anh đáp: “Ừ!”

Trời đã khuya, nhìn về phía xa xa, thị trấn nhỏ, đèn đóm đã tắt hơn một nửa. Bước đi của anh cực kỳ chậm, mỗi một bước chân cảm giác như nếu bước thêm một bước nữa sẽ là vực sâu không đáy. Trong đáy lòng trống trải của Lạc Hiểu bỗng nhiên lại có một cảm giác yên bình kỳ lạ chen vào. Lúc sắp đi xuống khỏi con đê, cô bỗng giữ chặt cánh tay của anh, mở miệng nói: “Hàn Thác, ngày mai chúng ta trở về được không? Ở lại đây một đêm hôm nay nữa thôi, sáng ngày mai em sẽ đi tự thú, sẽ chia tay.”

Hàn Thác đứng sững như một bức tượng, Lạc Hiểu chỉ nhìn thấy một nửa bên mặt lãnh đạm của anh. Anh trầm mặc không nói, lòng Lạc Hiểu dần dần nguội lạnh, cười khổ: “Là em không biết tốt xấu...”

Còn chưa dứt lời, anh bất ngờ nắm chặt lấy tay cô, quay người đi ngược lại theo bờ đê vào rừng cây.

Lạc Hiểu sững sờ, còn bước chân của anh vô cùng gấp gáp, hại cô suýt chút nữa ngã sấp xuống mặt đất. Về sau, anh dần chuyển thành chạy, cô cũng buộc phải chạy theo anh. Sau khi đã cách xa bờ đê, tiến sâu vào trong rừng, anh thở hồng hộc đem cô kéo đến một gốc cây rậm rạp ngồi xuống rồi mới thả tay ra. Lạc Hiểu thở hỗn hển. Anh nhìn cô, cô cũng nhìn anh.

Rồi bất chợt, cô khoác tay lên bờ vai của anh, ngẩng đầu áp môi mình vào đôi môi anh.

Một nụ hôn bi thương đến mức nào, cơ hồ muốn trút hết tình yêu của mình vào trong đó. Dưới ánh trăng, Lạc Hiếu mơ hồ thấy được lệ quang trong ánh mắt Hàn Thác. Cô thỏa mãn buông tay, biết rõ mình đã nhận được tình yêu chân thành tha thiết lẫn thương yêu của anh. Trong mắt người đó, không hề có xem thường khinh miệt, mà chỉ có yêu và hận.

Tay của cô hỗn loạn đi xuống cởi cúc áo sơ mi rồi đến quần jean của anh. Nhưng lập tức bị anh bắt được, áp cô xuống bãi cỏ. Anh không hề mở lời, cô cũng vậy, hai người chỉ hôn nhau đến mức quần áo nhàu nát. Phảng phất như tất cả sự đè nén bấy lâu nay được giải thoát, cầu mà không được, buồn bã đau khổ.

Tuy nhiên, chỉ trong chớp mắt, anh giật mình tỉnh táo, suýt chút nữa bị dục vọng làm mất đi lý trí, động tác dừng lại, muốn thoát khỏi sự cám dỗ này. Cô phát hiện ra động tác của anh, bám chặt lấy cổ anh như cầu xin, nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai anh thì thầm: “A Thác... A Thác... cuộc đời em bây giờ cũng đã như vậy rồi. Đây là lần đầu của em, để em cho anh... em không muốn cho người nào khác...”

Vì vậy, anh lại một lần nữa trầm luân. Biết rõ rằng mình không nên, không nên cùng cô làm chuyện này trước lúc chia ly. Nhưng lại càng như thế anh càng cảm giác đây chính là giấc mơ mê hoặc nhất, anh không muốn buông tay. Anh đột nhiên phát hiện, trong lòng anh, cô đẹp đến rung động lòng người. Thanh âm trầm thấp, cả người ướt sũng, ngẩng đầu nhìn anh, bóng dáng cô độc thu dọn phòng ốc, khát khao tương lai của hai người ... nghĩ đến đây không biết hốc mắt của anh đã ướt đầm từ bao giờ.

Là từ bao giờ, đã yêu em đến như vậy. Không khắc sâu đến tận xương tủy, nhưng từng hình ảnh của em vẫn đọng mãi trong tim tôi.

Lúc anh lần đầu tiến vào, cô đau đến mức tóm chặt lấy những cọng cỏ dưới thân, cắn môi đến mức gần như bật máu. Còn Hàn Thác chìm trong khoái cảm tột cùng, như chú chim mỗi cánh được tìm về tổ ấm. Gương mặt cô tái nhợt nhưng vẫn nở nụ cười dịu dàng, bàn tay nắm lấy cánh tay anh quá mức nhỏ bé và mềm mại.

Toàn bộ thế giới vụt lại phía sau lưng, chỉ còn đêm đen và sự lạnh lẽo làm bạn. Trong khoảnh khắc này, Hàn Thác quên đi tất cả, vui sướng triền miên. Thân thể cô mềm mại trong vòng tay anh, dường như đã đến lúc, nở bung như một đóa hoa. Khởi đầu sắc mặt cô còn vương chút thống khổ, nhưng dần dần, vẻ mặt mông lung thay thế vào đó. Anh rút cuộc cũng biết mình phải làm sao, đưa cô đi đến điểm cuối cuộc đời, đi đến nơi có thể tha thứ hết mọi tội lỗi của cô, và cô từ thời khắc này, nguyện lòng cùng anh làm bạn tới cuối đời.

Đây dường như là hành động điên cuồng sai lầm nhất đời này của Hàn Thác.

Anh muốn tóm kẻ tình nghi, để rồi hoan lạc một buổi tối trên bãi đất hoang.

Trời sắp sáng, Hàn Thác ôm Lạc Hiếu ngồi dưới tán cây. Cô dựa đầu vào vai anh, nhìn anh dương dần ló dạng, nội tâm vô cùng tĩnh lặng.

“Bây giờ quay về chứ?” Cô thấp giọng hỏi,

“Nếu không quay về, lão cảnh sát kia tới nhìn thấy cảnh này thì e rằng kích thích hơn nhiều đấy.” Cô vẫn còn tâm trạng nói đùa.

“Ừm.” Anh nắm lấy tay cô kéo lên, hai người cùng nhau quay về thị trấn nhỏ.

Lạc Hiếu có cảm giác, Hàn Thác có một chút thay đổi. So với sự phản nộ, đầy vô tình của buổi tối qua, ánh mắt đầy mê ly lúc làm tình thì sáng

nay, anh tựa như trầm tĩnh hơn rất nhiều. Lạc Hiếu không biết anh đang suy nghĩ điều gì.

“Hàn Thác, cảm ơn anh!” Lạc Hiếu thấp giọng nói. “Đến khi em bị bắt đi rồi, hãy quên em đi. Em cảm thấy được ở cùng anh những ngày vừa qua thật sự rất tốt đẹp. Hai chúng ta đều không còn gì tiếc nuối nữa, cũng không cần hoài niệm, đúng không?”

Hàn Thác không quay đầu lại, trầm mặc một lúc rồi nhàn nhạt hỏi: “Không phải đêm qua em gọi anh là A Thác à? Chưa gì đã đổi giọng rồi?”

Lạc Hiếu mờ mịt không rõ, nhưng cũng không muốn nói gì nhiều, khẽ lên tiếng: “A Thác.”

Hàn Thác cũng không nói gì thêm nữa.

Trời sáng rõ, hai người cùng nhau đi trên con đường lớn trong thị trấn, phát hiện chướng ngại vật trên đường đều đã được dọn đi. Không biết đã xảy ra chuyện gì.

Trên đường, cũng có không ít người xì xào bàn tán, mơ hồ chỉ nghe được vài câu:

“Bắt được rồi hả?”

“Nghe nói bắt được rồi à? Là cô ta sao? Chắc chắc, thật đáng sợ!”

Trong lòng hai người đều khẽ rung mình, tiếp tục đi về phía khách sạn.

Ngay ngoài khách sạn cả hai bắt gặp Lão Đình và vài cảnh sát khác, liền vội vàng đi qua. Thấy bọn họ, Lão Đình cười ha ha, vỗ vỗ Hàn Thác nói: “Cậu thanh niên, cậu nói rất đúng, hóa ra chính là người quen trong thị trấn! Ngay trong đêm qua chúng tôi đã bắt được cô ta rồi. Đại khái là liêu

chết đánh cược một phen, đoán cô ta liên quan đến ba vụ án, người của tôi bắt tại chỗ. Ha ha ha! Còn nữa, hôm qua ở khách sạn cũng đã xin lỗi rồi, nhưng cũng là do chức trách của tôi.” Sau đó hướng về phía Lạc Hiểu gật nhẹ đầu, liếc thấy hai người còn nắm tay, khẽ mỉm cười với Hàn Thác: “Việc còn lại của phía cảnh sát, đưa vợ của cậu về nói chuyện yêu đương đi. Đợi lão đây kết thúc vụ án, sẽ mời cậu uống rượu.”

Hàn Thác hỏi: “Hung thủ là ai?”

Lão Đinh cười cười: “Cậu đoán xem? Chắc chắn là cậu đoán trúng, còn hỏi tôi nữa à. Cậu cũng biết còn gì. Về nghỉ ngơi trước đi, hôm nay khách sạn cũng không có đồ ăn, đưa người của anh ra ngoài một bữa. Đừng có keo kiệt thế chứ.”

Lão Đinh thừa nước đục thả câu, lệnh những người còn lại đi khỏi. Để lại Hàn Thác và Lạc Hiểu đứng đó.

Hai người nhìn nhau, Lạc Hiểu giật tay khỏi tay anh, nhìn theo bóng lưng Lão Đinh nói: “Em đi tự thú...” Anh một câu cũng không nói, dùng hành động kéo cô lại. Đôi mắt đen nhánh chăm chú nhìn cô, nói: “Cùng anh quay lại khách sạn.”

Lạc Hiểu: “Vâng...”

Anh nắm tay cô tiếp tục đi về phía trước, vụ án dường như đã được giải quyết, trên đường đặc biệt nhiều người, chen chúc nhốn nháo. Một lát sau, anh tóm lấy vai cô, kéo vào trong ngực. Lạc Hiểu nhẹ nhàng dựa sát vào anh. Giờ phút này, Hàn Thác tựa như một hồ nước lạnh lẽo sâu thẳm, đến tận cùng anh đang suy tính điều gì, cô hoàn toàn đoán không ra. Trong nội tâm mờ mịt bất động.

Còn Lão Đinh sau khi đi được một đoạn, bỗng nhiên nhớ tới gì đó, sửng sốt một chút rồi quay đầu nhìn lại. Nhưng trong đám người thân ảnh Lạc Hiểu đã mất hút từ lâu.

KHÁCH ĐẾN TỪ NƠI NÀO

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Chuyện của cô ta, bắt đầu hơn mười năm trước.

Khi đó, cô vẫn là một thiếu nữ hồn nhiên ngây thơ. Mặc dù lớn lên ở quê, học cũng chỉ hết cấp ba. Nhưng cô rất hiền lành, dịu dàng, lương thiện, chịu khó. Sáu năm trước, thị trấn của cô giống như một trấn bỏ hoang vậy, tất cả các thanh niên cả nam lẫn nữ đều đi nơi khác làm việc. Một năm sau, có thể nói là cả thị trấn, ai ai cũng trở về, xây lại nhà cửa mới. Cũng có rất nhiều con gái của nhà nào đó, trang điểm đậm, xách túi LV, đi giày cao gót quay về.

Triệu Tố Lan không hâm mộ các cô ấy chút nào. Cuộc sống của cô có rất nhiều chuyện phải làm, nên cô rất bận rộn. Ban ngày phải trồng cấy hai mẫu đất của gia đình, còn phải chăm mẹ bị bại liệt nằm trên giường. Thời gian rảnh rỗi, cô tranh thủ làm ít đồ thủ công, đem ra chợ bán. Dưới bàn tay của cô, thời gian kham khổ của nhà họ Triệu cũng dần bình yên trôi qua.

Sau đó, người đàn ông kia đến.

Cao lớn, đẹp trai, dịu dàng, hài hước. Mặc áo sơ mi và quần âu mà những đàn ông khác trong thôn không bao giờ mặc, còn lái một chiếc xe con. Trong mắt những cô gái quê như Triệu Tố Lan, người đàn ông này cực kì xuất sắc, rất quyến rũ.

Hắn ta không để ý đến lời trêu chọc của những cô gái khác, chỉ thân thiết với Triệu Tố Lan. Hắn lái xe chở cô đi hái dâu, đi hái dâu tằm đầu xuân với cô, còn hôn, sờ mó cô ở ngoài bãi đất trồng cây. Triệu Tố Lan

không cảm thấy hẵn quá phận, trong thôn này, nếu như đàn ông không có chút gan, thì còn gọi là đàn ông sao?

Điều duy nhất khiến Triệu Tố Lan bất mãn, đó là hẵn không cho cô kể chuyện hai người yêu nhau cho bất kì người nào nghe. Hẵn giải thích rằng: trong thôn có rất nhiều cô gái thích hẵn, nên trước khi hai người kết hôn, hẵn không muốn cho ai biết chuyện này, sợ sẽ mang phiền phức đến cho cô.

Mặc dù Triệu Tố Lan cảm thấy lí do này có gì đó không đúng. Nhưng lúc ấy, cô bị tình yêu làm cho mờ mắt, còn tâm trí đâu mà để ý đến chuyện này?

Người đàn ông kia cướp đi tấm thân xử nữ của cô, cũng tại mảnh đất ấy. Giày vò nhau cả một buổi tối, còn chơi nhiều dạng khác nhau, hẵn thích bảo Triệu Tố Lan quỳ xuống đất, làm từ phía sau như động vật. Cuối cùng, hai người nằm trong đám cây, hẵn sờ chiếc bụng trắng mịn, thèm thường nói: “Trong những chuyện thế này, em còn khỏe hơn rất nhiều cô gái khác.”

Triệu Tố Lan khó chịu, gì mà ‘nhiều cô gái khác’? Chẳng lẽ hẵn ta đã từng làm qua rất nhiều cô gái sao?

Hẵn vội giải thích: “Đâu có, anh chỉ nói vậy thôi, những cô gái trên TV ấy, đừng nghĩ lung tung.”

Cảm giác khó hiểu kia, có lẽ bắt đầu từ khi đó. Nhưng cô gái kiểu như Triệu Tố Lan, đã đưa cho hẵn tấm thân xử nữ, liền giống như mũi tên đã rời khỏi cung. Dù cảm thấy nguy hiểm hơn nữa, cũng không lớn bằng khát vọng hạnh phúc sau này.

.....

Khi Triệu Tố Lan tỉnh lại, phát hiện mình nằm trong một căn phòng lạ lẫm. Cửa sổ song sắt, đẩy cửa, cửa không mở, chỉ nghe được tiếng khóa

cửa ‘loảng xoảng’. Bên ngoài là một mảnh sân quê, còn có mấy gian phòng, không có người. Nhìn cách bài trí, nơi này khác hẳn nơi cô lớn lên. Thình thoảng có tiếng người nói chuyện, khẩu âm cũng khác cô hoàn toàn.

Triệu Tố Lan sợ đến phát khóc, liều mạng vừa khóc vừa kêu cứu. Hẳn đâu rồi? Chẳng phải hai người cùng ngồi xe lửa đi du lịch sao? Sao vừa ngủ một giấc, tỉnh dậy mọi thứ đã khác rồi?

Cô khóc ròng rã một ngày một đêm, cũng không có ai để ý đến cô. Đến nửa đêm canh ba, cô mơ màng tỉnh lại, nghe thấy tiếng người nói chuyện ngoài cửa sổ.

“Loại chim non như này, cực kì cứng đầu, phải quan tâm vài ngày, thì mới có thể ngoan ngoãn kết hôn với cậu.” Là giọng của ‘hắn’.

Một giọng khàn khàn khác cười đáp lại: “Đúng vậy!”

Triệu Tố Lan chỉ cảm thấy cả bầu trời đang sụp xuống. Cô lớn tiếng gọi tên hắn, gào lên, chửi đổng lên. Nhưng đáp lại cô, chỉ là sự yên tĩnh. Cô cảm thấy mờ mịt, bất lực, nói to như thế, trong vòng vài trăm mét chỗ này hẳn đều có thể nghe được. Cô nói lớn rằng mình bị lừa, nhưng vì sao lại không có ai xuất hiện đến cứu cô.

Chẳng lẽ nơi đây là đồng không mông quạnh?

Về sau cô mới được biết, họ không ở nơi đồng không mông quạnh, mà là ở chính giữa thôn, bên cạnh là những hộ dân im lặng.

Khi ‘hắn’ rời đi, đã gặp Triệu Tố Lan nói mấy câu.

Hắn nói: “Tố Lan à, ngoan ngoãn một chút, thì sẽ chịu ít khổ hơn.”

Khi đó Triệu Tố Lan nằm lỳ trên giường, nước mắt dường như đã cạn kiệt, cười nói: “Anh đi đâu? Anh bỏ mặc tôi sao?”

Hắn im lặng một lúc, cũng cười đáp: “Tôi đi tìm người tiếp theo.”

Hắn đi tìm người tiếp theo.

Triệu Tố Lan ngẩng đầu nhìn ô cửa sổ nhỏ duy nhất trong phòng, bất lực nhìn bầu trời. Thì ra đây chính là cuộc sống.

.....

Tội lỗi bắt nguồn từ tội lỗi, cứ như vậy chúng ta đều quên đường về.

Về sau, mọi chuyện giống như những tin lừa bán người bán thịt mà chúng ta vẫn hay được đọc trên báo. Triệu Tố Lan bị một người đàn ông ngoài bốn mươi, có chút tiền mua về. Ông ta tuy bị què một chân nhưng lại rất vũ phu, ăn cô sạch sẽ. Cô sinh cho ông ta một đứa con trai nhưng hai ngày ba bữa vẫn bị đánh một trận. Có lần đánh đến mức bầm dập hết mặt mũi, không nhìn thấy mắt đâu. Lòng Triệu Tố Lan cũng chết lặng từ ngày đó, trải qua nhiều năm tra tấn, dần trở nên mơ hồ. Dường như cô chẳng còn để ý đến bất kì điều gì trên thế giới này.

Chỉ có con trai. Đứa con vừa đáng yêu vừa dính người của cô. Nhìn nó một cái, là cô liền quên hết thấy mọi đau đớn. Nhưng tên súc sinh đáng chết kia, ngay cả con trai cũng đánh. Có lần, con trai cô bị hắn ném xuống đất, khóc lớn, suýt chút nữa thì bị gãy xương. Đêm đó, cô thiếu chút nữa liều mạng với chồng. Cuối cùng, cô bị trói lại, nhốt vào kho củi, chịu đòn roi cả đêm, còn bị cưỡng bạo mấy lần.

Con trai ngày càng lớn, những người này rốt cuộc cũng thả lỏng cảnh giác đối với Triệu Tố Lan. Mà cô cũng dần khôi phục lại thói quen sinh hoạt lúc trước, mỗi ngày ra ruộng làm việc, giống như một cỗ máy. Về sau khu du lịch trong thị trấn phát triển. Nhà họ Triệu nằm trong diện được đền bù. Thế là cả nhà chuyển vào thành phố ở. Triệu Tố Lan không đi cày cấy nữa. Thuê thêm hai người, chuyển sang bán đồ ăn.

Cô cũng từng trốn về thăm quê một lần. Nhưng đã mấy năm trôi qua. Khi cô trở về, thì phát hiện, cảnh thì còn mà người đã mất. Xóm thôn quen thuộc của cô, nay đã thay rồi. Nhà cô đã bị san bằng thành bãi đất trống. Mãi mới gặp được người quen, người đó nói với cô, sau khi cô ‘bỏ trốn’ cùng người đàn ông kia, mẹ cô lê tấm thân bại liệt của mình, bò khắp thôn đi tìm. Mấy ngày sau, người ta phát hiện ra bà đã chết ở một góc thôn, xác bà cũng đã bắt đầu bốc mùi.

Người kia đánh giá bộ quần áo không tề trên người cô, hỏi: “Cô đi đâu thế? Xem ra sống cũng không tề đấy.”

Triệu Tố Lan cười đáp: “Đúng vậy.... Cũng không tề.”

Cô đến đồn công an nơi này, lại nhận được một cuộc gọi gấp.

Là chồng.

Giọng của chồng cô, lần đầu tiên có chút hoảng hốt: “Cô, mau về đi. Con trai....”

Triệu Tố Lan như bị điên, chạy vội về nhà họ Triệu.

Chờ cô, là một khối thi thể nho nhỏ. Vì cô trốn đi, người nhà họ Triệu liền đi tìm khắp nơi, chồng cô mất bình tĩnh, thấy con trai liền tức giận, đánh đứa bé một trận, sau đó liền vứt trong nhà. Đứa bé không ai trông, khóc lên tìm mẹ, ngã vào hồ nước.

Triệu Tố Lan gào khóc. Chờ cô, còn là trận đòn roi của chồng.

Từ đó về sau, cô không khóc lần nào, mà cũng không có ý định đi báo công an. Mỗi ngày sau khi làm xong việc nhà, cô liền ngồi trong phòng, ngẩng đầu lên nhìn trời, dường như thấy rất nhiều khuôn mặt trắng bệch.

Bản thân cô, mẹ, con trai. Còn có cả rất nhiều người khốn khổ mà cô từng thấy qua.

Người như Triệu Tố Lan, tuyệt vọng như Triệu Tố Lan. Trên vùng đất này, có lẽ cũng không có nhiều.

Nhưng tất cả các Triệu Tố Lan, lại đều ở nơi hẻo lánh mà người bình thường như chúng ta không nhìn thấy được. Chúng ta ăn uống, vui đùa, tìm kiếm cảm giác tồn tại của bản thân, chúng ta phấn đấu, cạnh tranh, tin tưởng ông trời sẽ đền đáp lại người cần cù, tin tưởng có ngày mài sắt có ngày nên kim. Chúng ta cùng sống trong cuộc sống đầy công danh lợi lộc lại cực kì chân thật như vậy.

Thế nhưng những người như Triệu Tố Lan kia. Không có tiền, không được tiếp xúc với thế giới mới, một tia hi vọng và chút khả năng để có thể thoát khỏi thế giới ấy cũng không có, dường như có một bức tường, ngăn cách họ ở bên kia, mà chúng ta thì ở bên này.

Đồng cảm sao? Tất nhiên là chúng ta có đồng cảm với họ.

Nhưng trên đời này, có những khó khăn, chúng ta muốn thấy cũng không thấy nổi.

.....

Vào một ngày trời xanh, chim chóc hót vang, Triệu Tố Lan đứng trước cổng một ngôi nhà. Đây là nhà của một ông chủ nổi tiếng, nghe nói trước kia ông ta cũng làm ít chuyện không sạch sẽ, phát tài, giờ mới trở về thu xếp lại mọi thứ.

Ngày ấy, người giúp việc nhà hẳn đi vắng, chủ nhà đích thân ra mở cửa.

Ngày ấy, nắng rất lớn, gió lay ngọn cây, dường như nhỏ giọng nói với Triệu Tố Lan: “Đúng vậy, là hẩn, là hẩn..”

Triệu Tố Lan không thể ngờ rằng, hơn mười năm qua đi, còn có thể thấy được gương mặt này. Mà hẩn lại ở nơi gần cô đến như vậy. Người đàn ông được chăm sóc kỹ càng, dù hơi mập một chút, khóe mắt cũng có thêm nếp nhăn, nhưng làn da vẫn còn chút đáng vẻ anh tuấn phong lưu năm nào.

Cô lẳng lặng mở to mắt nhìn hẩn, nhưng hẩn vẫn không nhận ra cô. Đuôi mày khóe mắt hẩn còn mang theo ý nghĩ không yên phận, là vẻ trêu chọc đối với phụ nữ. Lúc chọn rau quả, hẩn còn cố ý chạm vào tay cô. Thì ra, đàn ông đều bản tính bất chấp tuổi tác như vậy.

Lần thứ ba cô đến nhà hẩn đưa rau quả, hẩn kéo cô vào, nói: “Nhà tôi có chút bánh ngọt Bắc Kinh ngon lắm, có muốn nếm thử không?”

Cô mơ màng đi vào. Từ ngày gặp lại hẩn, lưng quần cô luôn giấu một con dao.

.....

Hôm ấy, nửa đêm cô mới về đến nhà, tay còn dính máu. Chồng cô lại đi uống rượu, nằm dưới hiên nhà, không buồn nhìn lấy cô một cái, lau bầu chùi rửa: “Lại chết đâu rồi? Mẹ nó, mày hại chết con trai lão, giờ đến đây để lại đứa khác cho lão. Đến! Cởi quần ra!”

Lúc đó, cha mẹ chồng đều đã qua đời. Căn nhà lớn như vậy, chỉ có hai người họ. Triệu Tố Lan nhìn đáng vẻ say khướt của tên cầm thú kia, lại nhìn con dao trong tay, chợt hiểu ra.

Thì ra, đáp án của đời này, vẫn luôn nằm trong tay cô.

Cô chôn chồng mình trong miếng đất ở sân, rất gần với nơi con trai cô bị chết đuối.

Nhưng Triệu Tố Lan không ngờ, vài ngày sau cô ra ngoài, lại thấy ‘hắn’, một tên ‘hắn’ khác. Đó là một gia đình khác, giống như đã từng quen biết, ‘hắn’ tựa vào cánh cửa, nhìn cô ‘tây thi’ nổi tiếng trong thị trấn, cười xấu xa.

.....

Lần thứ hai hạ đao, trong nháy mắt, Triệu Tố Lan chợt nhớ ra một chuyện....

Thật ra, cô không nhớ rõ dáng vẻ của ‘hắn’ như thế nào.

.....

Ánh đèn sáng rực, phòng thăm vấn yên tĩnh. Triệu Tố Lan ngồi đối diện Lão Đình, dáng vẻ cô ta cực kì bình tĩnh. Thậm chí thảnh thơi, còn có một nụ cười hoảng hốt hiền hòa. Dường như vẫn là cô gái hiền lành, mộc mạc hằng ngày vẫn yên lặng nhặt thức ăn trong trí nhớ của Hàn Thác.

Anh không dám nhìn cô ta, xoay người, dựa vào tường, đốt điếu thuốc, từ từ hút. Cảnh sát hình sự Tiểu Đàm bên cạnh anh dường như cũng bị anh ảnh hưởng, cũng rút một điếu thuốc, châm rồi hút, sau đó thở dài: “Thì ra một tội phạm hung ác như vậy, cũng chỉ là một người đáng thương. Một người phụ nữ phạm tội, lại là một người vốn là phụ nữ đảng hoàng phạm tội, thật sự rất đáng thương. Nếu không phải bị dồn đến đường cùng, ...”

Lời nói vô tâm, lại nói trúng vào tim của Hàn Thác. Sắc mặt anh lạnh tanh nhìn Tiểu Đàm, dập thuốc, xoay người rời đi. Chỉ để lại một mình Tiểu Đàm đứng nguyên tại chỗ, ngây người khó hiểu.

Khi về khách sạn, một cơn mưa vừa tạnh hạt. Khách sạn lại yên tĩnh như ban đầu, mấy người khách cười với ông chủ đẹp trai. Hàn Thác nhìn mọi thứ, cảm giác như đã qua mấy đời rồi.

Tiểu Mai thấy anh về, liền chạy ra đón, cẩn thận từng li từng tí.

Hàn Thác nhìn lên tầng, Tiểu Mai liền nói: “Cô ấy vẫn luôn ở trên lầu, không ra ngoài.”

Hàn Thác gật đầu: “Trông khách sạn, đừng lên tầng.”

Tiểu Mai vừa muốn nói lại thôi: “Ông chủ, rất cuộc...” Cuối cùng, cô vẫn không dám hỏi. Ông chủ một khi đã nghiêm túc, thì ai cũng sợ, kể cả cô. Cho nên khi sáng nay ông chủ dẫn Lạc Hiếu về, nhốt trong phòng mình, còn khóa trái cửa, Tiểu Mai liền biết, có gì đó không ổn.

Cô vẫn luôn ngồi trước cửa sổ, không động đậy. Giống hệt lúc anh đến cục cảnh sát.

Tóc cô để xõa, thậm chí trên quần áo còn vương những hạt sương sớm và chút cỏ non. Hàn Thác thậm chí còn thấy trên cổ cô, là những vết hôn anh điên cuồng để lại đêm qua.

Khi anh đẩy cửa vào, cô chỉ im lặng nhìn anh. Trong mắt không có hận thù, cũng không sợ hãi. Chỉ có sự chờ đợi trống rỗng.

Hàn Thác ngồi xuống đối diện cô, cúi đầu, hai tay đặt lên đầu gối.

“Em tên thật là gì?” Đột nhiên anh hỏi.

Lạc Hiếu đáp: “Tần Ân, Tần trong Thiểm Tây (1), Ân trong ân tình.”

(1) Thiểm Tây: 三秦 phiên âm Tam Tần

Giọng cô rất nhỏ, bé đến mức suýt khiến Hàn Thác rơi nước mắt. Tần Ân, Tần Ân, cái tên dịu dàng đến vậy. Tình nghĩa trong lòng, khiến người nhớ mãi.

“Được rồi.” Hàn Thác nở nụ cười. “Chúng ta nói chuyện sau này đi.”

Lạc Hiếu mở to mắt nhìn anh.

Hàn Thác hít sâu một hơi, biểu cảm trở nên lạnh lùng. Khoảnh khắc ấy, anh không còn là người đàn ông dịu dàng kia nữa, mà là một cảnh sát hình sự lạnh lùng thủ đoạn.

Anh nói: “Anh đã quên mất một chuyện. Anh không còn là cảnh sát, không thể, mà cũng không nên giải quyết chuyện này như một cảnh sát đi bắt trộm. Nếu như không phải em yêu anh, nếu em không phải là bạn gái anh, anh cũng sẽ không phát hiện ra chuyện này, cũng không bắt được em.”

Lạc Hiếu kinh ngạc nhìn anh, không hiểu ý anh là gì.

Lòng Hàn Thác khê đau, nhìn dáng vẻ mơ hồ của cô, lại càng muốn ôm cô vào lòng, nhưng tay chân lại như bị dính chặt lại. Lòng càng lạnh, nụ cười trên mặt anh lại càng đậm. Cuộc sống sau này phải làm sao, anh cũng không biết.

Anh nói tiếp: “Anh không chỉ là cảnh sát đã về hưu. Mà còn là bạn trai, người yêu của em. Dù chỉ trong vài ngày.”

Lạc Hiếu quay mặt đi, cố gắng không để rơi nước mắt.

“Cho nên anh không thể bắt giữ em như vậy.” Anh nói, “Như vậy vừa bất nhân, vừa bất nghĩa. Làm như vậy, anh còn là đàn ông nữa sao?”

“Thật ra, anh không cần...” Lạc Hiếu lên tiếng, nhưng lại bị anh cắt ngang: “Nên, Lạc Hiếu, em chạy đi. Từ hôm nay trở đi, anh để cho em chạy ba ngày, chạy càng xa càng tốt. Cứ như lúc đầu.... sẽ không có ai phát hiện.”

Như lúc đầu, cứ một mình một đường. Như lúc chưa gặp anh.

“Ba ngày sau, anh sẽ đích thân đi bắt em.” Nước mắt anh từ từ rơi xuống: “Chuyện này, anh sẽ tự gánh vác. Tự tay anh thả tội phạm đi, tự anh sẽ đi tìm. Chúng ta cùng xem ý trời. Nếu như anh bắt được em, em sẽ ngồi tù, trả giá vì tội ác của mình. Nếu như anh không bắt được, thì em đi đi. Đi thật xa, coi như chúng ta chưa từng quen biết, nửa đời sau này.... Hãy sống thật tốt.”

Lạc Hiếu đưa tay che miệng. Không để cho mình phát ra tiếng khóc. Đến mức, anh rời đi lúc nào, cô cũng không hay...

....

Lại là một ngày trời xanh.

Trước đó, Hàn Thác thức mấy đêm liền, đêm qua liền ngủ một giấc thật sâu. Sau khi tỉnh lại, thấy họng mình đau rát, hình như ốm rồi.

Anh đẩy cửa phòng, thấy Tiểu Mai vốn chỉ biết ăn, lại chịu khó chuẩn bị bữa sáng trong bếp. Khi anh ngẩng đầu lên, thấy cánh cửa sổ đang mở một nửa, bên ngoài cành cây khẽ đung đưa.

“Lạc Hiếu đi khi nào?” Giọng anh khàn khàn.

Tiểu Mai nghi ngờ nhìn anh: “Lạc Hiếu ... Chị ấy chưa đi. Em vừa lên tầng quét dọn, thấy chị ấy vẫn ngồi trong phòng. Không biết đang nghĩ chuyện gì, vẫn ngồi yên như thế.”

Hàn Thác giật mình, ngẩng đầu lần nữa. Ngay cả lời lẽ nhai của Tiểu Mai khuyên anh không nên làm loạn, khó chịu gì đó, anh đều không nghe rõ.

Một ngày, từ lúc mặt trời mọc đến lúc mặt trời lặn, lại đến lúc vầng trăng sáng chiếu rọi khắp mặt đất. Hàn Thác ngồi trong bóng tối, dưới hiên nhà, bên cạnh rất nhiều tàn thuốc.

Ngày thứ hai, người vẫn không xuống dưới. Vẫn ở yên trong phòng, nghe Tiểu Mai nói, vẫn ngồi yên như thế.

Nửa đêm Hàn Thác rửa mặt đi ngủ, nhìn mình trong gương, râu ria mọc tua tủa, nhìn vừa nham hiểm vừa chán đời.

Ngày thứ ba, cô vẫn ở yên đấy.

Trong đêm, Hàn Thác ngồi trong sân. Khách trong khách sạn sáng nay anh đã mời đi hết, ngay cả Tiểu Mai cũng bị anh đuổi về nhà. Chỉ còn lại mình anh, ngồi yên tại chỗ. Ngẩng đầu lên là có thể thấy dáng người cô quạnh của cô bên cửa sổ.

Cuối cùng cũng hiểu ra, thì ra trời đất rộng lớn như vậy, cũng chỉ có hai người mà thôi.

Cuối cùng cũng hiểu ra, cuộc gặp gỡ thoáng qua, yêu hận đan xen, em vẫn có cách để tiến vào cuộc đời anh.

Sáng sớm ngày thứ tư. Hàn Thác cạo sạch râu ria, thay một bộ quần áo sạch sẽ. Khi anh lấy ra một bộ còng tay, chỉ thấy hốc mắt đau từng cơn.

Sau đó lên lầu, đẩy cửa vào.

Trong phòng rất yên tĩnh, tất cả chỗ hành lý của cô đều không còn. Cửa sổ mở lớn, một chú chim non đậu trên cành cây hoảng hốt quay lại nhìn anh.

Chỉ còn bóng của anh dưới chân.

Cô đi rồi.

Trong đêm thứ ba, vào lúc nào đó, không để anh biết, không có bất cứ âm thanh hay lời nói nào.

Hàn Thác giao khách sạn cho Tiểu Mai: “Anh muốn rời đi một thời gian dài, có lẽ là một năm, hoặc ba năm. Em trông khách sạn hộ anh. Nhớ đừng tưới quá nhiều nước cho hoa, đừng để hoa anh trồng trên lầu chết. Căn phòng trên lầu.... đừng cho bất kì người khách nào thuê đấy. Dù khách sạn có đông khách, đặt khách đến mấy cũng không được.”

Tiểu Mai sắp khóc thành tiếng: “Anh, anh muốn đi đâu? Sao lại giống như đang trần trời thế này? Chị Lạc Hiếu cũng không thấy đâu! Rốt cuộc là hai người bị sao thế?”

Hàn Thác tức giận gõ đầu cô: “Em mới trần trời thì có.” Anh ngừng lại một lúc mới nói tiếp: “Anh đi tìm cô ấy!”

Tiểu Mai: “A...”

Hàn Thác lại cười một cái, Tiểu Mai lại cảm thấy nụ cười ấy như khóc vậy, vừa cô đơn, vừa bi ai.

“Tìm được thì sao?” Bỗng nhiên cô ấy nắm lấy tay anh.

Hàn Thác yên lặng một lúc lâu sau mới đáp: “Tìm không thấy thì hơn.”

.....

Hàn Thác vừa ra khỏi khách sạn, còn chưa lên xe, điện thoại đã vang lên,

Là điện thoại của Lão Đình.

Anh bắt máy, nhưng không lên tiếng. Lão Đình cũng yên lặng một lúc lâu, bỗng nhiên hỏi một câu: “Cậu biết vụ án của Tần Ân không?”

Hàn Thác ngáp ngừng một lúc mới đáp: “Không biết rõ. Còn chưa kịp tìm hiểu.”

Lão Đình trầm mặc một lúc mới nói tiếp. “Giờ cô ấy đang ở chỗ tôi. Sáng sớm hôm nay cô ấy đến đây tự thú. Báo cậu một tiếng.”

Hàn Thác cúp máy, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm yên tĩnh. Trên trời không một bóng mây, chỉ có anh đứng dưới. Anh đã chuẩn bị sẵn hành lý, đã chuẩn bị sẵn tinh thần vì cô mà đi lang bạt khắp nơi. Nhưng giờ đây, anh lại không phải đi đâu hết.

KHÁCH ĐẾN TỪ NƠI NÀO

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 10 (Kết)

Hàn Thác hẹn Lão Đinh đến gặp mặt ở một quán cà phê.

Hút xong một điếu thuốc, những chuyện cũ có liên quan đến cô cũng đã kể xong.

Lão Đinh nhấp một ngụm cà phê, nhú mày: “Loại đồ Tây này, tôi uống mãi vẫn không quen được.” Rồi lại đưa mắt nhìn Hàn Thác, “Bản án năm đó của cô ấy cũng không phải là do tôi phụ trách. Chỉ xem qua ảnh trong kho hồ sơ. Nên lần đầu tiên gặp mặt, tôi cũng không nhận ra, chỉ trông thấy rất quen. Nhưng tôi không ngờ là cô ấy sẽ ra tự thú.”

Hàn Thác cúi đầu hút thuốc, im lặng suy nghĩ.

Lão Đinh lại hỏi: “Bản án hiện tại của cô ấy cậu cũng rõ. Vốn dĩ đã là trọng tội, lại còn trốn nhiều năm, hình phạt sẽ không nhẹ. Cậu có tính toán gì không?”

Hàn Thác cười: “Không có tính toán gì.”

“Hả... Cứ thế mà từ bỏ sao?”

Hàn Thác không đáp lại.

Lão Đinh quan sát anh: “Cậu không định đợi cô ấy sao?”

Hàn Thác im lặng một lúc mới đáp lại: “Tôi sẽ không chờ cô ấy.”

Lão Đình nhìn nét mặt anh, trả lời dứt khoát như vậy, cảm giác có gì đó không đúng: “Cậu tính làm gì?”

Hàn Thác hít một hơi thuốc, từ từ lên tiếng: “Thật ra, nếu nghĩ kĩ lại, tôi ở bên cô ấy cũng chưa lâu. Cũng chưa đến mức yêu đến chết đi sống lại, không có cô ấy là không được. Lão Đình, anh nói xem, trên đời này, tình yêu rốt cuộc là gì? Chẳng phải là ở bên nhau từ tháng này qua năm khác, sau đó in sâu vào lòng nhau sao? Anh hỏi tôi yêu cô ấy bao nhiêu, thật ra giờ không có cô ấy, tôi vẫn ăn ngon ngủ yên, anh nhìn hàng quán của tôi xem.

Sau đó tôi lại nhớ đến những ngày bên cô ấy, từng chút từng chút một. Tôi nhớ đến lý do mình yêu cô ấy. Là đau lòng, lần đầu tiên gặp cô ấy đã thấy đau lòng. Thấy một cô gái tốt như vậy, sao lại phiêu bạt một mình đến tận đây. Tôi biết, trên người cô ấy chắc chắn có chuyện gì đó. Nói cho cùng, hấp dẫn tôi là cái tốt của cô ấy, cũng chính là tội danh mà cô ấy gánh. Đã từng trải qua nhiều chuyện, nên tôi không hoàn hảo. Yêu cô ấy, cũng chính là yêu bản thân mình. Yêu một cô gái như vậy, tôi mới cảm thấy mình dần trở nên hoàn hảo.

Nên bây giờ cũng vậy, tôi sẽ không vì cô ấy mà ăn ngủ không yên, cũng sẽ không vì cô ấy mà từ bỏ cuộc sống này. Tôi chỉ vừa nhớ đến cô ấy, vừa nghĩ cô ấy vốn đã không còn gì. Sau này ra tù rồi là thôi. Nếu có ngày cô ấy ra tù, mà tôi cũng không ở đây, thì cô ấy thật sự không còn gì nữa.”

Tháng 2 năm sau, vụ án bốn năm trước chính thức kết án. Tần Ân – tội phạm giết người rồi bỏ trốn nhiều năm, bị phán xử án tù chung thân, tước đoạt quyền chính trị cả đời.

Ba năm sau, có người đưa chứng cứ chắc chắn lên tòa án. Chứng minh vụ án năm đó thật ra nạn nhân bị một kẻ thù khác đâm trúng tim, nên mới

chạy trốn, đúng lúc gặp được Tần Ân cũng đến báo thù, bị Tần Ân ra tay đâm trúng. Lúc ấy trời tối, Tần Ân tưởng lầm là người chết bị mình đâm trúng, bỏ trốn nhiều năm. Cuối cùng dẫn đến việc nhận án oan.

Hung thủ thật sự, là một người có tranh chấp tiền tài với nạn nhân, cũng bị người báo cáo dẫn đến, giao cho cảnh sát. Gây nên oanh động to lớn.

Tháng 11 năm đó, bản án lại được đưa ra tòa một lần nữa. Tần Ân vì có thái độ trung thực nhận tội, lúc đầu lại tự thú, nên được sửa hình phạt lại thành tù có thời hạn năm năm. Vẫn cần chịu hình phạt hai năm nữa.

.....

Mùa thu năm thứ năm, có một bộ phim nghe đồn là được dựng lên từ một vụ án có thật. Nghe nói biên kịch là một vị cảnh sát hình sự già, kiên trì viết kịch bản đã nhiều năm, nhưng lại chưa gặp được Bá Nhạc (1). Nhưng khi vị biên kịch kia sửa lại phong cách sáng tác, thêm yếu tố tình yêu vào kịch bản, lại bất ngờ được một nhà đầu tư lớn ưu ái, cuối cùng cũng được quay thành phim, mà trong đó còn có cặp diễn viên nam nữ nổi tiếng trong nước. Phim mang tên “Khách đến từ nơi nào.”

(1) Bá Nhạc hay còn gọi Bá Lạc, là người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài.

Sau khi phim được công chiếu, tình hình phòng bán vé rất đáng mừng, danh tiếng cũng rất tốt. Tiểu Mai cùng người bạn trai năm đó, cũng là ông xã hiện tại cũng đến xem.

Trong rạp chiếu phim u ám, dưới ánh sáng mập mờ. Tiểu Mai và những người khác đều ngưng thở theo dõi nam chính phá vụ án liên hoàn của thị trấn nhỏ kia, rồi nhìn nam nữ chính liêu minh quấn lấy nhau trong căn phòng mờ tối.

Về sau có một cảnh, hai nhân vật chính ngồi trên sườn núi.

Trời rất xanh, nước rất trong. Cô cúi đầu, đẹp như vậy, nhưng ánh mắt cô lại mờ mịt.

Sau đó anh lên tiếng: “Trở về cùng anh đi. Có anh ở đây, sẽ không để em chịu án thừa một năm nào, cũng không xử ít đi một năm nào.”

Cô đáp lại: “Vậy ư? Nhưng em lại muốn ở lại đây thêm một tối nữa. Chỉ một tối thôi, sau khi trở về, chúng ta chia tay.”

Anh đáp: “Được!”

Cô: “Anh nhìn xem, trời thật xanh, mãi luôn xanh như thế. Thiếu đi một người, cũng sẽ không thay đổi được vận mệnh của ai. Vận mệnh của chúng ta giống như đám mây trên bầu trời kia, thật ra, con đường đi cả đời của một người, không phải do một mình người đó chi phối. Em biết, đáng lẽ em không nên đến đây, không nên yêu anh. Yêu anh, em liền xong đời. Khi anh giữ em lại, đáng lẽ em nên rời đi. Nhưng từ lần đầu tiên trông thấy anh, em đã biết mình sẽ không đi nổi. Thì ra, tình yêu không phải là tạo ra một kì tích nào đó, nói cho cùng, tình yêu chính là một loại bất lực.”

...

Rất nhiều người trong rạp đã khóc. Tiểu Mai cũng khóc, khóc điên cuồng, khóc đến mức không thở nổi trong lòng ông xã mình.

Hàn Thác, người Bắc Kinh, năm đó 29 tuổi.

Xuất thân từ gia đình làm cảnh sát, nhiều lần tham gia và phá án thành công nhiều vụ án lớn, là một cảnh sát hình sự trẻ tuổi ưu tú.

Năm anh 27, vì nằm vùng ở một nhóm tội phạm, bị trả thù. Cả nhà bốn người, gồm ông bà nội và cha mẹ, toàn bộ đều bị sát hại. Người cảnh sát thân cận nhất với anh cũng bị sát hại. Mặc dù sau đó tội phạm đã bị bắt về quy án, nhưng Hàn Thác vẫn từ chức, sau đó đến một thị trấn cổ nào đó ở Vân Nam, xây khách sạn kiếm sống. Anh đã sống ở đó suốt quãng đời còn lại của mình.

Lạc Hiếu, tên thật là Tần Ân, người Giang Tô, năm đó 25 tuổi.

Cha mẹ làm kinh doanh, gia cảnh vốn giàu có. Năm 21 tuổi, cha vì tranh chấp việc phá dỡ một khu nhà đất, mà đắc tội với một thương nhân không sạch sẽ, bị đánh trọng thương, sau đó mất mạng, rồi phá sản. Hung thủ đánh ông đã bỏ chạy, không bắt được. Lạc Hiếu đến tìm người thương nhân kia nói chuyện, lỡ tay giết người, Lạc Hiếu liền trở thành nghi phạm số một, trốn đi dưới sự giúp đỡ của mẹ, bị liệt là tội phạm truy nã toàn quốc.

Hai năm sau khi Lạc Hiếu trốn đi, mẹ cô cũng mất vì bệnh.

Sau bốn năm trốn chạy, Lạc Hiếu chủ động ra tự thú với cảnh sát.

Chưa đầy năm năm sau, Lạc Hiếu mãn hạn tù.